

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII NR. 25

VINERI 22 Iunie 1956

4 PAGINI, 25 BANI

La conferința asupra mașinilor de calcul

În primăvara acestui an a avut loc în Moscova o conferință asupra „Căilor de dezvoltare a industriei mașinilor de calcul în U.R.S.S.” La această conferință au participat numeroși oameni de știință, matematicieni, fizicieni și ingineri sovietici, care se ocupă cu construcția și întreținerea mașinilor de calcul. Au luat parte și invitați din țările de democrație populară. Din țara noastră, au fost delegați ing. V. Toma, constructorul mașinii noastre electronice de calcul și cu mine.

Prin numărul și calitatea participanților, precum și prin varietatea problemelor ridicate, conferința a avut aspectul unui adevărat congres. Lucrările ei s-au dezvoltat în trei secții: una asupra mașinilor universale digitale, o a doua asupra mașinilor speciale și o a treia asupra aplicațiilor mașinilor de calcul.

Președintele conferinței a fost acad. S. A. Lebedev, constructorul mașinii de calcul electronice BESM.

În ședința plenară de deschidere, au vorbit acad. S. A. Lebedev, doctorul în științe tehnice D. I. Panov și acad. A. A. Dorodinski.

Un număr mare de comunicări au tratat problema „programării” lucrului unei mașini, lăsat pe scurt în ce constă această problemă. Pentru ca mașina să execute automat calculele necesare, trebuie să se stabilească la fiecare problemă instrucțiunile ce are urmat pentru a desfășura calculul.

Deschiderea expoziției „Creația tehnică a elevilor școlilor rezervelor de muncă din U.R.S.S.”

Miercuri 20 iunie a avut loc în pavilionul din Soseaua Kiselev, sub auspiciile Consiliului General A.R.L.U.S., deschiderea expoziției „Creația tehnică a elevilor școlilor rezervelor de muncă din U.R.S.S.”, organizată de Direcția generală a rezervelor de muncă de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. și Asociația unitărilor pentru legăturile culturale cu străinătatea — V.O.K.S.

Au luat parte tovarășii: Gh. Apostol, I. Chișnevschi, Chivu Stoica, A. Drăgălici, Al. Măgioros, R. Răutu, M. Mujić, Gh. Hossu, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. I. Margulescu, P. Dajiu, F. Dănilache, general maior Ion Gheorghe, prof. univ. P. Niculescu.

Acad. Gr. C. MOISIL

Mal multe comunicări au tratat despre traducerile cu mașina de calcul. S-au realizat în U.R.S.S. traduceri la mașina de calcul din limba franceză și din limba engleză în limba rusă. Problema dificilă constă în alcătuirea „programului” astfel ca traducerea să fluie în mod simplu și corect de cuvânt cu cuvânt, și o traducere care să țină seama de regulile gramaticale ale celor două limbi, de așezarea cuvintelor în frază, de sinonime etc.

Alte comunicări au tratat în genere despre teoria algebrică a mecanismelor automate, foarte dezvoltate în U.R.S.S.

Ing. V. Toma a ținut o foarte apreciată comunicare asupra mașinii noastre electronice de calcul CIFA (Calculatoarelor Institutului de Fizică a Academiei) în care a arătat cum au fost rezolvate la noi unele probleme dificile.

El a mai făcut o comunicare asupra aplicațiilor imaginii în științele teoretice M. A. Gavrilov. La acest înțeles automat.

Am vizitat marile mașini de calcul din Moscova, care fac faimă fizicii și tehnicii sovietice: mașinile BESM, Strela, M. 2, M. 12 etc.

Rolul mașinilor de calcul este imens. Calcule care erau de neexecutat se execută într-un timp deosebit

de scurt. Una din aceste mașini a făcut anume calcule ce necesită 80.000 de adunări sau înmulțiri, în 2 1/2 minute. În prevederea timpului, în calculul sistemelor optice, în hidrodinamică și aerodinamică, cristalografie și geodezie, utilizarea mașinilor face posibilă rezolvarea rapidă a sute de ecuații.

Există la universitatea din Moscova o catedră de specializare a studenților facultății de matematică în direcția utilizării mașinilor de calcul. Șeful acestei catedre este binecunoscutul matematician S. L. Sobolev.

Și la noi în țară, având în vedere faptul că în curând mașina noastră de calcul CIFA va începe să funcționeze, este necesar să avem specialiști în această direcție. Ar fi de dorit, ca încă din septembrie 1956, să putem trimite la Moscova tineri matematicieni specialiști în hidrodinamică, teorie elastică și plastică, astronomie etc., care să aprobe să lucreze la mașina de calcul.

Conferința de la Moscova a fost un prilej de a întâlni și alți matematicieni de seamă: Giza pe binecunoscutul profesor Vekua, care a fost de curând oaspetele țării noastre la al IV-lea Congres al matematicienilor români.

De asemenea, am întâlnit pe cunoscutul algebrist Kuros, în seminarul căruia am ținut o conferință asupra problemelor de algebra legată de clasificarea mecanismelor automate. În U.R.S.S. se acordă mare importanță teoriei mecanismelor automate. Ea se dezvoltă în primul rând la Institutul de Automatică și Telemecanică al Academiei de Științe a U.R.S.S., sub conducerea doctorului în științe tehnice M. A. Gavrilov. La acest institut, am ținut o conferință asupra funcționării reale a schemelor în mai mulți timpi. La facultatea de fizică a Universității „Lomonosov”, doctentul V. I. Șestakov, inițiatorul acestei teorii, ține un seminar asupra aplicațiilor logicii matematice la tehnica. La acest seminar, am ținut o conferință asupra contactelor cu mai multe țări și o altă, asupra teoriei polarizate. La facultatea de matematică există, sub direcția profesorului Liapunov, un seminar privind la aplicațiile teoriilor polivalente la teoria mecanismelor automate.

La acest seminar, am ținut o conferință asupra aplicațiilor algebrilor trivalente la schemele de contacte și relee. În sfârșit, la renumita Societate matematică din Moscova, am ținut o conferință asupra sintezei schemelor cu contacte ideale.

Am constatat cu plăcere că numele matematicienilor noștri sînt bine cunoscute în U.R.S.S. S-a vorbit de „școala de la București” în teoria algebrică a mecanismelor automate. Lucrările ing. Gh. Ioanin, ale Mariței Nedelcu, C. Popovici și Paul Constantinescu au făcut o bună impresie.

Într-o ocazie de știință sovietică și română, s-au creat astfel noi legături de prietenie și colaborare.

Un ajutor prețios pentru înflorirea agriculturii noastre

De câteva zile se află în țara noastră o delegație agricolă sovietică, formată din specialiști cu mare experiență. Delegația, condusă de F. S. Koval, ministrul Agriculturii al R.S.S. Moldovenești, a făcut o serie de vizite în Capitală și în unele unități agricole din țară. Astfel, în cursul zilei de 15 iunie membrii delegației au vizitat Ministerul Agriculturii, unde au stat de vorbă cu conducătorii al ministerului. În cursul zilei de sîmbătă, delegația a vizitat gospodăria colectivă „11 Iunie” din satul Valea Roșie, regiunea București, iar duminică 17 iunie, S.M.T. Andrășești și gospodăria colectivă din Căzănești, raionul Slobozia, regiunea București. Între 17—20 iunie, membrii delegației au vizitat orașul Constanța și unele unități agricole socialiste din regiunea Constanța.

Activitatea delegației sovietice constituie un ajutor concret și foarte prețios pe care oamenii sovietici ni-l acordă pentru înflorirea agriculturii noastre.

Sfaturile prietenilor

Membrii gospodăriei agricole colective „11 Iunie” din Valea Roșie au așteptat de vineri să aibă să fie vizitați de către delegația agricolă sovietică. Sîmbătă dimineața mulți colectivități s-au adunat în curtea gospodăriei colective, așteptînd cu nerăbdare sosirea oaspetilor dragi.

Colectivității i-au întîmpinat pe oaspeți după vechiul obicei, cu pine și sare. După lăcș de bine venit, s-au sărutat. Radu Paciagiu, președintele gospodăriei, vorbi membrilor delegației despre viața, realizările și planurile gospodăriei. Oaspeții își făceau însemnări despre cele aflate, apoi puseră felurile întrebări: cine brațe de muncă lucrează, cum sînt organizate brigăzile, cu ce a fost răsplătit anul trecut o zi-muncă...

Pentru a putea cunoaște și mai bine muncii gospodăriei, oaspeții își exprimă dorința de a vizita lanurile gospodăriei.

În timpul celor două ore, s-au arătat starea de lucruri, ei au trecut de la un lan la altul, au privit, au pus întrebări, au dat sfaturi.

La 11 iunie în lanul de floarea soarelui. — A crescut frumos floarea soarelui — spunea F.S. Koval. — Dar e cam rău. Ega bine ca, îndată ce au răsarit plantele, să fi semănat din nou prin gînduri. Aceasta ar fi sporit cu o treime recolta.

Oaspeții au stăruit îndelung și lîngă lanul cu grâu. F. S. Koval a arătat colectivității cit de util e să respecte termenul de însămînțare la grîul de toamnă. El a criticat obiceiul rău de a se da drumul oilor să pască pe lanul de grâu.

Într-o parte a lanului se vedea o țigă napădită de buruieni. — Eu — spuse F.S. Koval — dacă aș fi în locul dumneavoastră, știi ce aș face? Aș căsa țigă aceasta imburuienită. Ea ar da puține boabe. În schimb ar fi foarte bun lanul pentru oi. În același timp, ar fi și o bună măsură să se arde restul lanului.

Vizitatorii ajunseră și la lanul de porumb. Fiecare au crescut mari. Oaspeții cercetau cu bucurie șirurile de plante. Ei au o prețioasă experiență în lupta pentru sporirea recoltelor de porumb. F. F. Bernadski, directorul S.M.T. Harkovskaia, observă că se păstraseră în culburi prea multe fire de porumb. El îi sfătuie pe colectivități să facă rădăcini.

— Și — urmă el — lucrarea aceasta nu suferă întîrziere. Cu cit o veți face mai repede, cu atît veți strînge la toamnă ștuleții mai mulți și mai mari.

O discuție mai îndelungată a avut loc lîngă parca de sfeclă de zahăr. Rîndurile de sfeclă nu sînt drepte: asta nu îngăduie folosirea prăsoitoarei. „Noi primim sfecla cu sapa” — spuse președintele gospodăriei. Oaspeții au arătat însă cit de utilă este prăsoarea și a mai recomandă lucrarea mai repede, poate fi folosită mai des și spre deosebire de sapa, nu rupe plantele și nu acoperă buruienile cu pămînt.

Un grup de colectivități s-au strîns în jurul șefului de echipă, colhoznicul K.G. Sparivak. El le vorbește despre

Pe terenul însămînțat cu bumbac la gospodăria colectivă „Horia, Cloșca și Crișan” din Căzănești, F. S. Koval dă sfaturi în ce privește îngrijirea bumbacului semănat în culburi

munca echipei pe care o conduce și despre realizările colhozului „Lenin” din care face parte.

— Colhozul nostru — zise K. G. Sparivak — are 2700 ha de livadă, 1.000 ha de grîdină de legume și zarzavaturi. Sîntem principalul furnizor al fabricii de conserve din Tiraspol...

Cuvintele lui K.G. Sparivak despre cultura legumelor i-au interesat mult pe colectivității din Valea Roșie. Ei au condiții să dezvolte mult legumicultura și pentru a aproviziona Capitala cu legume proaspete, și pentru a trimite materiile prime fabricii de conserve din apropiere.

K. G. Sparivak le-a vorbit apoi colectivității despre viața de 200 ha a colhozului „Lenin”, despre organizarea muncii în colhoz. An de an, cresc ve-

de pămînt, din care 17.710 ha sînt terenuri pentru culturi de cîmp, iar celelalte, livezi de pomi și arbuști fructiferi, vii, fînețe, pășuni, perdele de păduri etc. Colhozurile cultivă cereale, cartofi, legume, floarea soarelui, culturi de bostănărie, plante furajere etc. În ansamblul suprafețelor însămînțate, predomină culturile cerealiere (49,2%). Numai lanurile de porumb ocupă 15,7%.

Pe baza spiritului producției la culturile de cîmp, și deosebi la porumb, colhozurile dezvoltă continuu creșterea animalelor. În medie pe întreaga zonă a S.M.T., colhozurile au de fiecare sută de hectare de teren arabil cite 26 capete de vite cornute mari, 12 capete de vaci, 28 capete de porci, 204 capete de păsări.

La realizarea acestor succese și la consolidarea lor mai departe, a contribuie și contribuie în mare măsură și S.M.T.-ul nostru. În vederea realizării acestei sarcini, statul îi repartizează an de an mijloace însemnate. Numai în decurs de doi ani — în 1954 și 1955 — și numai în ce privește energetică, investițiile de capital au crescut de la 3,5 milioane la 9,5 milioane de ruble. S.M.T.-ul a primit în acest timp 16 tractoare, 7 combine cerealiere și alte 189 mașini agricole diferite. Astăzi, S.M.T.-ul are 103 tractoare (scootii în unități de 15-30), 21 combine, 93 pluguri de tractor, 94 cultivatoare, 89 semănătoare, 23 unelte pentru însămînțarea în culburi în pătrat, apoi mai are mașini de recoltat și combine de cartofi, combine pentru siloz, combine de porumb, mașini de fărîmîțat furajul pentru însozitoare ș.a.

Stațiunea noastră are astfel posibilitatea de a da colhozurilor un sprijin important pentru îndeplinirea planurilor de producție și pentru dezvoltarea lor multilaterală. S.M.T.-ul execută lucrările în colhozuri pe bază de contract. Volumul lucrărilor ce urmează a fi executate de mecanizatori se stabilește odată cu acela al lucrărilor ce le vor executa colhoznicii, anume cu prețului plătit planului de producție al colhozurilor. Contractul prevede nu numai lucrările ce revin S.M.T.-ului, ci și termenele de îndeplinire a acestora, măsurile agrotehnice și alte obligații reciproce ale contractanților. S.M.T.-ul repartizează în fiecare colhoz cite o brigadă de tractoriști dotată cu toate mijloacele tehnice necesare executării lucrărilor contractate.

Volumul de lucrări de cîmp executate de stațiunea noastră în colhozuri — care e un indice important al mecanizării agriculturii — reprezintă în 1955 la arături 97%, la lucrări de cultivare înainte însămînțării 95%, la însămînțări 86%, la recoltarea cerealelor 93%, la îngrijirea semănăturilor 67% etc. În genere, stațiunea îndeplinește și depășește prevederile contractuale. Anul trecut, norma unui tractor convențional a fost depășită cu 124%.

Însă noi nu ne mărginim la executarea lucrărilor de cîmp, ci ajutăm colhozurile să-și mecanizeze și alte lucrări cu volum mare de muncă, în-deosebi la fermele lor animale.

Colhozurile, precum și fermele de animale sînt electrificate, au canalizare, conducte de apă. Grajdurile de vite au adaptatori automate. Nutrețul este dus la grajduri și gunoii este scos din grajduri pe căi ferate suspendate. La fermele de vaci din cinci colhozuri a fost mecanizat și mul-

țarea vacilor. La toate colhozurile, nutrețul este preparat cu mașinile.

Trebuie relevat că S.M.T.-ul nostru, ca dealtfel celelalte S.M.T.-uri sovietice, nu este simplu executor al lucrărilor prevăzute în contracte, ci are și un însemnat rol de organizator al producției colhoznice. Aceasta este și firească. S.M.T.-ul este cointeresat nu numai în executarea în cele mai bune condiții a lucrărilor ce-i revin, ci și în realizarea unei producții efective superioare. Aceasta și în ce privește stațiunea în ansamblul ei, cit și în ce privește fiecare brigadă și fiecare mecanizator în parte. De aceea, S.M.T.-ul are cadre bine pregătite de specialiști în lucrările de cîmp, în creșterea animalelor etc. și păstrează multiple legături continue cu colhozurile.

Cu o lună înainte de începerea fiecărei campanii agricole, S.M.T.-ul întocmește planul detaliat al lucrărilor din campania respectivă. Acest plan este discutat în consiliul S.M.T.-ului. Acesta e un organ deosebit de important, din care face parte reprezentanții ai comitetului raional de partid, conducerea S.M.T.-ului, precum și președinții și cadre de conducere din colhozuri. Hotărîrile consiliului sînt obligatorii atît pentru colhozuri, cit și pentru S.M.T.

Lucrătorii stațiunii merg apoi în colhozuri și urmăresc și contribuie la îndeplinirea optimă a măsurilor indicate de consiliu. Acest consiliu, care are numeroși membri, se numește „consiliu mare”.

Din anul trecut, la stațiunea noastră se reunește și „consiliu mic” pentru anume probleme speciale de actualitate. Astfel de „consilii mici”, cu participarea conducerei S.M.T.-ului și a cadrelor colhoznice care au legătură directă cu problema respectivă, s-au reunit pentru a discuta unele probleme ca: îngrășarea porcilor, sporirea productivității vitelor mari cornute, creșterea păsărilor, folosirea rațională a autocamionelor ș.a. În prealabil, sînt strîns din colhozuri date privitoare la problema respectivă și studiate. Înainte de a începe astfel de „consilii mici”, o delegație de colhoznici și reprezentanți ai S.M.T.-ului s-a deplasat pentru 10 zile în colhozurile frîntuse din raionul Vînnița, pentru a studia experiența lor înaintată în problema ce ne interesează.

Chiar în decursul lucrărilor agricole conducerea stațiunii ține legătură permanentă cu fiecare brigadă de cîmp. La sediul stațiunii, există un serviciu de dispeceri, care comunică prin aparate de radio-emisie și recepție „Urojați” cu brigăzile de cîmp, aflînd de la ele sarcinile pentru ziua în curs, realizările, precum și lipsurile și greutățile. Acesta îngăduie conducerei stațiunii să la timp măsoare pentru înlăturarea lipsurilor și greutăților.

În îndeplinirea sarcinilor S.M.T.-ului, un rol hotărîtor au cadrele, oamenii. În frunte cu comisiile, lucrătorii S.M.T.-ului constituie un colectiv prietenos, însușit și de încredere care desfășoară o vastă activitate pentru îndeplinirea sarcinilor de dezvoltare a agriculturii. La S.M.T. lucrează 269 de lucrători permanenți — 143 tractoriști, apoi combinieri, ingineri și tehnicieni, agronomi, zootehnicieni și lucrători veterinar. Anul trecut, au mai lucrat 175 de muncitori sezonieri.

Îndeplinind și depășind sarcinile (continuare în pag. III-a)

In preajma unui eveniment artistic

În ziua de 26 iunie sosește în turneu la București Teatrul de Artă din Moscova (MHA), ce va da în țara noastră o seamă de spectacole cu piese din repertoriul dramaturgic clasic ruse, cit și sovietic.

O scenă din piesa „Trei surori” interpretată de artiștii Teatrului de Artă

Citiți în pagina a doua articolul „Teatrul de Artă vine la noi”.

INSEMNĂRI

„Așa trebuie să fie întotdeauna!”

Vasul francez „Lutèce” pescuiește de mai multe săptămîni în largul mării. Sute de mîle de apă adînci și deșapert pe marinarul de tîrmarie patriot.

Pe bordul vasului izbucnește subit o boală ciudată. Aproape fiecare două-trei ore, un marinar se prăbușește pe punte și e cuprins de convulsii... Cel rămas, sînduși recurg zădărnice la farmacia sărăcuț de pe vas. Zădărnice răsună în cercuri să ceară ajutor prin radio. În disperare, lui, el recurge la un aparat de undă scurte pentru amatori. Semnalele S.O.S. ale navei sînt recepționate, însă, tocmai în Africa, în Togo. Peste citeva clipe, un om aleargă pe străzile localității, împreună cu un doctor. În la aparatul, ascultînd semnalele de pe „Lutèce”, doctorul pune următorul diagnostic: cauza bolii este o intoxicație acută. Bolnavii ar trebui injectați cu un ser special și asta în următoarele 12 ore.

Dar cum să se procure și cum să se transporte serul? Vasul „Lutèce” se află undeva la mii de mîle de Togo, iar semnalele lui nu sînt recepționate decît în acest oraș. O întîrziere de numai o zi ar putea fi fatală întregului echipaj. Și atunci, oamenii din Togo, europeni și băștinaii lansează în eter un apel. Apelul este recepționat de un tînar muncitor din Paris, care aleargă după medicament.

Începe o adevărată stație intercontinentală.

„Si timpul zboară vîntoginos! S-au scurs aproape șase ore; pe bordul vasului, au căzut secerate de boală noi victime.

Dar deodată, la orizont își face apariția un avion norvegian. El aruncă pe bordul vasului un pachet cu serul salvator care a fost trecut din mîin în mîin de oamnenii simpli din Paris, Berlin, Stockholm și Oslo, Peste citeva zile vasul „Lutèce” se reîntoarce în portul său, cu marinarul sînduși.

„Împlinirea pe care am posesiv-o aici, formază subiectul u-nula din cele mai noi filme realizate în ultimul timp de cinematografa franceză. Este vorba de eroii rezistorului Christian-Jacques „Dacă flăcăii din întreaga lume...”

Filmul a fost prezentat simultan pe ecranele a șase mari capitale — la Moscova și Paris, la New York și Roma, la Berlin și Oslo.

Tragedia de pe vasul „Lutèce”, aparține desigur domeniului ficțiunii artistice. Dar de cînd, s-o petrecut o întîmplare analogă, care aparține în întregime realității, zilelor noastre.

Săptămîni întregi de aeroplanel „Vnuhoo” din Moscova au fost avute două pachetele ciudate. Pe unul din ele se puteau citi, impriimate în diferite limbi, cuvintele „Urgenț”, „Olanda”, iar pe celălalt „Urgenț”, „Suedia”. Un avion de

mare uideză și-a luat zborul spre Stockholm, ducînd ciudatele pachetele.

Fiecare dintre aceste pachetele, cîntîrind nu mai mult de o sută de grame, conținea cite zece fiole din vaccinul special împotriva sclerozei diseminată, descoperit de medicii sovietici M. Margulis și A. Șubladze.

„Zînic, un mare număr de oameni contaminați de această boală nu se adresează cu rugămintea de a fi ajutați; noi însă nu avem puțînă să o facem”, — sublinia de curînd cu tristețe renumitul medic francez Victor Laffite.

Una din victimele sclerozei diseminată a fost și tîndrul (cîci boala îi atacă mai ales pe tîneri) Roland Derguisez, din orașul Turguin din Franța. Cu doi ani în urmă tîndrul acesta viguros s-a îmbolnăvit. În citeva zile, i-a paralizat durerea stîng, apoi și cel drept. După alte citeva zile, i-au înțepetit degetele de la mîini. Apoi și ochii i-au fost acoperiți de un zăbranic ciudat. În scurtă vreme, a fost atins și sistemul nervos. Medicii curanți au zăbuzit să pună diagnosticul teribil bolii, cunoscută azi sub denumirea de scleroză diseminată. Însă posibilitatea combaterii ei n-a fost descoperită decît în Uniunea Sovietică. Trieteniul lui Derguisez au trimis un mesaj către Institutul de virusologie al Academiei de Științe medicale a Uniunii Sovietice. După două săptămîni, tîndrul care părea să fie condamnat paraliziei totale, a fost vaccinat cu serul special preparat de medicii Margulis și Șubladze.

Cu aceeași promptitudine a răspuns medicina sovietică și la cazurile urgente care i-au fost semnalate din Olanda și Suedia.

Cu aceeași înțelegere dragoste de oameni a răspuns Moscova nenumăratelor scrisori care au sosit în ultima vreme din Chile și Maroc, din Egipt și Grecia, din Polonia și S.U.A., din Cehoslovacia, Finlanda, Italia, din orice țară de unde s-au recepționat semnalele de ajutorare a victimelor sclerozei diseminată.

Astăzi, medicamentul atît de prețios — deocamdată unic în lume — descoperit de savanții sovietici, este expediat în cantități mari, în cele mai diverse puncte de pe glob, saloată nenumărate vieți.

Asemenea fapte, izvorile d'n prudențiale umanism au lumii noi, din puternicul sentiment al înfrățirii între oamnenii simți din toate țările, contribuie să se traducă în viață pe cele mai diferite meridia-ne, mesajul cu care se încheie filmul. „Dacă flăcăii din întreaga lume...” rostit de mii de oamneni din toată inima:

— „Așa trebuie să fie întotdeauna!”

MIHAIL COSMA

Ziua aviației sovietice

T. F. KUTEVALOV
general-locotenent de aviație,
Erou al Uniunii Sovietice,
vicepreședinte al C. C. DOSAAF

La 24 Iunie, poporul sovietic sărbătorește Ziua Flotei Aeriene a U.R.S.S. Evenimentul principal al acestei sărbători îl constituie parada de pe aerodromul Tușino din Moscova. În fața ei a numeroșilor oaspeți străini, aviatori, planoriști și parașutiști sovietici demonstrează înalta lor măiestrie, precum și cele mai noi realizări obținute de industria noastră de aviație.

În cursul anului trecut, sportivii Asociației Voluntare pentru sprijinirea armatei, aviației și flotei (DOSAAF), au înregistrat o serie de noi succese în însușirea multilaterală a tehnicii aviatice. Aceasta o dovedesc, în parte, concursurile prietenești internaționale care au avut loc în diferite țări.

În prezent, Uniunea Sovietică deține 35 de recorduri mondiale la parașutism, din cele 39 înregistrate de Federația Internațională a Aeronautilor (FAI), precum și cinci recorduri mondiale la planorism.

Parașutiștii sovietici, care au participat în 1954 la concursurile desfășurate în Franța, au obținut primele locuri atît la lansarea în grup, cit și în elementul individual. Titlul de campion mondial l-a revenit parașutiștului sovietic Ivan Fedcișin.

Parașutiștii sovietici au stabilit anul trecut două recorduri mondiale la lansarea de zi în grup, de la mare înălțime, cit și la săriturile combinate de la 600 de metri. Succese remarcabile au obținut parașutiștii sovietici și la executarea figurilor acrobatic pe timpul căderii libere.

În cursul celui de al VIII-lea concurs mondial de parașutism, care a avut loc în 1955, încă opt parașutiști

au devenit campioni ai Uniunii Sovietice. Alena opine publicie sportive a fost atrasă de recordurile la săriturile de zi și de noapte, de la mare înălțime, stabilite de V. Romanuk, N. Nikitin, G. Nikolaev, V. Pretenko, A. Savin, N. Jukov, P. Doigro și P. Șenko. La salturile de zi, sportivii sovietici au zburat fără să deschidă parașuta 10.455 metri. Căderea liberă a durat 172 de secunde. Executînd săriturile de noapte de la o înălțime de 11.044 metri, sportivii au zburat fără să deschidă parașuta 10.413 metri. Această cădere liberă a durat 170 de secunde. Ambele rezultate se ridică cu mult deasupra tuturor recordurilor mondiale și unionale stabilite pînă în prezent.

Realizări remarcabile au obținut și aeromodeliștii sovietici. Lor le aparțin în prezent 4 recorduri absolute mondiale, precum și 7 din cele 22 de recorduri internaționale la diferite discipline ale aeromodeliștilor. Participînd la concursurile internaționale, I. Ivannikov, maestru al sportului din orașul Turza, a stabilit recordul absolut al lumii la aeromodelul cu motor reactiv. Modelul lui a atins o viteză de 275 km pe oră.

Membrii aviației sportive sovietice continuă să lupte cu hotărîre pentru obținerea de noi performanțe. De curînd, Președintele Federației Internaționale Aeronautilor a confirmat recordurile mondiale rezultate obținute cu helioperul „IAK 24”. Acest helioper a fost construit de vestitul constructor sovietic A. S. Iakovlev, Erou al Muncii Socialiste. Cu acest aparat, pilotul G. Tinkakov a atins o înălțime de 5.082 metri, avînd la bord o încărcătură de două tone, iar pilotul E. Miljutec cu o încărcătură de 4 tone s-a ridicat, tot cu un helioper „IAK 24”, la o înălțime de peste 2.000 de metri.

Parașutiștii sovietici vor participa și anul acesta la concursurile mondiale pentru primele locuri. Acest campionat mondial, al treilea la număr, se va desfășura în luna iulie la Moscova. Aeroclubul central „V. P. Ci-kalov” din Moscova a și început să

primescă înscrieri din străinătate. Astfel, pînă în prezent s-au primit înscrieri de la cluburile din S.U.A., Franța, Iugoslavia, Polonia, Cehoslovacia și altele.

O strînsă prezență și colaborare leagă pe sportivii sovietici de sportivii aerodromului din Europa și Asia. În această prilej, s-a accentuat mai ales în ultimii doi ani, între membrii asociației DOSAAF și membrii asociațiilor similare din țările de democrație populară.

Sărbătorea aeronautilor de la aerodromul din Tușino, ca și cea de anul trecut, va fi deschisă de elevii aerocluburilor printr-un zbor cu avioanele-stegar. După el, va urma o serie de aparate care vor purta lozinci cu inscripția: „Glorie poporului sovietic”. După aceasta, 76 de piloți pe avioane „IAK-18” în formație, vor însera următoarele cuvinte: „Slavă P.C.U.S.”.

Elevii aerocluburilor vor demonstra înalta lor calificare de pilotaj în grup. La aceste zboruri, vor participa atît aviatori cit și planoriști. Un interes deosebit suscită pilotajul individual la planoare, și cel în grup la avioanele „IAK-18”. Un grup de aviațoare, sub conducerea Anei Bodreghina, va efectua un zbor în picaj. Prima parte a paradei aviatice se va sfîrși cu un număr de pilotaj în grup care îl vor efectua membrii din aviația sportivă cu 24 avioane tip „IAK-18”, conduse de Eduard Nazarov.

LITERATURA-ARTĂ-STIINȚĂ

Teatrul de Artă vine la noi

Răsoiesc cu emoție programul turneului pe care-l va face în țara noastră, începând de la 26 Iunie, Teatrul Academic de Artă al U.R.S.S., vestitul M.H.A.T. Unii compatrioți ai noștri au avut satisfacția să vadă spectacolele ale Teatrului de Artă pe scena lui din Moscova. El cunoaște și arca scenei, care are de triumf, și cortina care poartă o emblemă știută de lumea întreagă: un pescăruș alb cu aripile desfăcute. Noi, ceilalți, foarte mulți, cunoaștem M.H.A.T.-ul și din unele spectacole filmate, dar mai cu seamă din lecturi.

Acum, Teatrul de Artă va da spectacole la noi. Caut să-mi explic emoția stărnită de acest eveniment apropiat. Totuși, nu e prima dată când vedea un teatru sovietic. Am văzut acum vreo doi ani Mossovielul. Poate cineva uită pe Vera Marekka? Poate fi uitat Mordivinov în Othello? Teatrul sovietic este cea mai autentică tribună a artei teatrale care se naște din viața oamenilor și se întoarce tot la viața oamenilor, s-o călăuzească și s-o desfășoare. Teatrul de Artă are însă o semnificație în plus: aici s-a născut, s-a dezvoltat și s-a cristalizat metoda lui K. S. Stanislavski, aci s-a definit metoda realismului socialist în teatru.

Teatrul de Artă are și una din cele mai interesante, mai complexe biografii, o dovadă mai mult decât lucrurile mari nu se realizează ușor. Să ne aducem aminte...

În ultimele decenii ale secolului trecut, scenele teatrelor imperiale și particulare din Rusia erau de cele mai multe ori invadate de scrieri dramatice fără interes pentru masele populare (care, de altminteri, nici nu aveau puțința de a intra în sălile de spectacole), și nici pentru intelectualii cu gustul nepervertit. Felurile curente de falsă artă, alimentate din izvorul comun al concepțiilor reacționare asupra vieții, tronau nestăvinit pe scena teatrelor, pe această tribună din care rămăsesc de altă ori pe a lăștili la Shakespeare, de la Molière la Ostrovski, cuvântul de adevăr al artei ce își confundase încă de la naștere menirea cu interesele populare. Într-o astfel de stare sufocantă se cereau primeniri, și nu era lucru ușor să le faci.

Prin 1888, clița oameni de talent și îndrăgostiți de artă, Stanislavski, Komisarjevski, Fedotov și alții, înfrunzau la Moscova o societate de artă și literatură, care are în primul rând misiunea să aducă o înnoire în teatru, folosind cei mai multe piese din repertoriul clasic. În al cinci al imensei țări, colindă teatrele provinciale (Tiflis, Platigorsk etc.) o trupă condusă de V. I. Nemirovici-Dancenko, și care urmărește scopuri asemănătoare. Din 1890, Nemirovici-Dancenko se află în fruntea clasei de dramă a Școlii filarmonice de la Moscova și aici lupta lui inovatoare se concentrează asupra dezbrării tinerilor actori de rutină și de saboane. În aceste împrejurări, aproape de sfârșitul veacului, Nemirovici-Dancenko îi propune lui Stanislavski, printre scrisorile, o întâlnire.

Și iată că, în dimineața zilei de 22 Iunie 1897, se întâlnesc la o masă dintr-un restaurant moscovit — cei doi bărbați, veniți să discute starea teatrului în Rusia.

Discuția lor a durat, fără întreruperi, 18 ore. Au hotărât împreună înființarea unui teatru — nou din toate punctele de vedere — care să străpungă cu un fascicul de lumină pură întunecimul teatrelor decadente și înfrunzătoare.

De la discuția din restaurant până la deschiderea teatrului au trecut săsprezece luni. Între timp, începuseră repetițiile. Neavând o sală potrivită, actorii s-au mulțumit cu o magazie. Fenomenul nu era nou în Rusia țărănească, căci cu vreau secol și ceva înainte, alți mari actori și regizori, Feodor Volkov, amenajase și el o magazie, la Iaroslavl, unde dădea chiar spectacole.

Reformele făcute de Stanislavski și Nemirovici-Dancenko nu se mărgineau la repertoriu. În teatru erau să se deschidă curând treburile să se fiină seama de multe lucruri ale unui spectacol, cei doi oameni fiind conștienți de toate amănuntele care ar împiedica realizarea integrală a spectacolului, văzut ca o autentică operă de artă. Interpretarea trebuia să fie realistă, iar regia trebuia să închege spectacolul într-o unitate perfectă. Actorul nu mai era privit ca un pion pe care regizorul îl așează unde și cum vrea, după o idee secretă a sa. Actorul devine nu numai un participant artistic conștient al întregului spectacol, dar și un colaborator de pret al regizorului. Aceasta însă nu împiedică, ci dimpotrivă, subtilitatea necesității disciplinei actoricești, disciplină, firește, liber conștientă și perfect conștientă. Decorurile, lumina, procedeele tehnice sonore sunt studiate judicios, în spiritul acestei concepții dramatice noi și în interesul exprimării artistice cât mai izbitoare a piesei care este pusă în scenă. Piesa trebuie cunoscută de toată trupa care ia parte la interpretarea ei, dar trebuie cunoscut și dramaturgul, trebuie studiate și împrejurările în care a fost scrisă piesa, cit și acestea în care se petrece acțiunea ei. Teatrul trebuie să aibă puțină și o corină potrivită nesufletului artistic ce și-l propune. Un lucru nou era și introducerea unei severe discipline în sală, pentru ca spectacolul să nu fie tulburat nici de plasatori, nici de public.

Când toate aceste amănunte au fost puse la punct și s-a găsit un local potrivit, la 14 (26) octombrie 1898 cortina cu pescărușul alb pe ea s-a deschis prima dată în istoria teatrului lumii. Primul spectacol se dădea

cu tragedia lui A.K. Tolstoi, „Tarul Feodor Ioannovici”, înainte nejuțată prin interdicția cenzurii. În rolul principal juca I. M. Moskvin. Spectatorii au fost ușiți de excelentul spectacol care scotea în evidență deplină tot realismul zguduitor al piesei. Spectatorii își dădeau seama că ceva nou, neașteptat, se petrecuse în viața teatrală a Rusiei. Au urmat apoi piesele lui Cehov: „Pescărușul” (1898), „Unchiul Vanea” (1899), „Trei surori” (1901), „Livada cu vișini” (1904), „Ivanov” (1904) și ale lui Gorki: „Micii burghezi” (1902), „Aziul de noapte” (1902), „Copiii soarelui” (1905).

Cum să nu se fi mirat publicul de acest teatru de nouitate extraordinară, care în textele dramatice jucate arăta cu realism puternic, zguduitor, mizeria existenței umane sub opresiunea țărăstă, după submedea de vodviluri, iar se bulevardează sau ridicul, „drame” de familie, cu adulter, cu incest, cu spleen și mizantropie, ale stăpînitorii sacului cu bani? Textele dramatice de nouitate izbitoare ale lui Cehov și Gorki, sau operele realiste vechi ale clasicii ruși și străini, erau puse în deplină valoare de o regie inteligentă și profund artistică, de o interpretare unitară și plină de talent. Să ne gîndim, de pildă, că „Aziul de noapte”, pus în scenă de Stanislavski și Nemirovici-Dancenko, a fost jucat de Stanislavski (Satini), Moskvin (Luca), Kacealov (baronul), Olga Knipper-Cehova (Nastă).

Stanislavski însuși, în interesanta carte „Viața mea în artă”, comunică programul nou al teatrului, căruia i s-a dat și un nume corespunzător: Teatrul de Artă. În istoria teatrului rus, cu totul nou: Teatrul de Artă pentru toți. „Programul activității inițiale era revoluționar — scria Stanislavski. Noi protestăm împotriva vechii maniere de joc și împotriva teatralismului... împotriva tezelor convenționale ale existenței umane, ale suferinței omenești, ale falsității artistice, ale decorului, și împotriva întregii structuri a spectacolelor, ca și împotriva repertoriului meschin al teatrelor din acea vreme”.

Teatrul de Artă pentru toți continuă și dezvoltă bunele tradiții realiste, înțelegem menirea socială a artei, și că realitatea trebuie înfățișată în artă multilaterală, și în stare să dezvăluie culele cele mai profunde ale existenței umane, ale suferinței omenești. Teatrul de Artă deschide o etapă cu totul nouă în dezvoltarea realismului scenic.

Între 1898 și 1900, teatrul a fost îndioscși o trionfă a dramaturgiei contemporane. El este acela care a pus în valoare prima dată și a introdus în repertoriul universal piesele lui Cehov și ale lui Gorki. Aci se puneau în scenă și piesele valoroase cu teme etice și sociale, ce erau refuzate de teatrele imperiale („Pierdere întințurată” de Lev Tolstoi, unele piese ale lui Ibsen) dar și piese clasice (de pildă, „Julius Caesar” de Shakespeare) carea li se scoteau în relief ideile și calitățile artistice, sugrumate ori falsificate pe alte scene. Teatrul de Artă pentru toți, instituția artistică cu actori de mare talent, educați într-un nou spirit etic și estetic, înfățișau un complex de spirital rafinat, în secolul nouăzeci și unu.

În acest laborator viu, Stanislavski își elaborează veștile sau sistem care e, azi, călăuză principială a tuturor teatrelor din U.R.S.S. și din țările democrat-populare și de așezarea, un exemplu urmat de tot mai mulți actori și regizori din țările capitaliste.

Prima perioadă a activității noului teatru se încheie cu reprezentarea piesei lui Gorki „Copiii soarelui”. De aci încolo, după revoluția din 1905, când Rusia este supusă unui greu val de reacțiune. Teatrul de Artă se luptă din răspuneri pentru păstrarea prestigiului său și de înțeles cucerit. Condițiile de lucru devin foarte grele. Noile piese scrise de Gorki erau interzise de cenzură. Repertoriul contemporan în spiritul principiilor acestui teatru lipsea. Teatrul a făcut unele concesii, pentru a putea exista, jucid de pildă „Anatema” de Leonid Andreev sau „Miserere” de S. Iuskevici, piese pline de pesimism, scrise în stiluri decadente, deprimate. Se deschidea un drum periculos, de care însă teatrul a fost apărut mereu de Maxim Gorki, permanent sfătuitor al lui, despre care Stanislavski zicea că a fost „principalul inițiator și creator al lui teatru politic-social în teatrul nostru”. De asemenea, apărarea teatrului și-a găsit-o și în sprijinul pieselor clasice, realiste, din repertoriul său. S-au jucat în această perioadă (1905-1917) și „Prea multă minte strică” de Griboedov și „Boris Godunov” de Pușkin, și diferite piese de Turghenev, Molière, Goldoni.

Situația aceasta apăsătoare, cu grele privațiuni pentru repertoriu, a fost curmată abia de Revoluția din Octombrie. De atunci, din 1917, începe o a treia perioadă în viața Teatrului de Artă — perioadă sa cea mai luminată. Teatrul de Artă nu se mai află în criza grea, de care la scăpat revoluția socialistă. Teatrul se învioră pe drumul său inițial, dezvoltându-l larg. După ce greutățile războiului civil se încheie, apoi după un succes cu reprezentarea dramei „Cain” de Byron, teatrul realizează un succes strălucit cu spectacolul „Revizorul” (1922). Nemuritoria comedie a lui Gorki trăiește o viață nouă, inintermitentă. Rind pe rind, în repertoriul teatrului se adaugă piese noi, care aduc pe scena mesajul proaspăt al revoluției, care înfățișează pe scenă figuri reprezentative de revoluționari proletari. Realizări fundamentale sînt în acești ani spectacolele cu „Trenul blînd 14-69” de V. Ivanov, cu „Liubov Iarovaia” de K. Treniov, cu „Platon Krecet” de A. Korneiciuk. Este reluat Cehov. Sînt

reluati numeroși clasici (Shakespeare, Beaumarchais, Ostrovski). Teatrul pune în scenă dramatizări ale unor valoroase romane („Suflete moarte” de Gogol, „Inverea” și „Anna Karenina” de Lev Tolstoi).

Trupa teatrului se îmbogățește cu talente noi (K. N. Elanskaia, N. P. Hmeliov, M. N. Kedrov, B. N. Livanov, N. M. Gorceakov și mulți alții). De asemenea, ca dirizor-artist, apare viguros, cresc din trupul Teatrului de Artă ramuri puternice, care sînt studiourile și filialele M.H.A.T.-ului, unde se dezvoltă talentul dramatic al generațiilor tinere.

Sălile M.H.A.T.-ului, vechiul teatru „pentru toți”, sînt acum deschise într-adevăr tuturor. Spectacolele îndrăgite nu satura lesne interesul artistic al maselor. Așa, bunăoară, „Aziul de noapte” s-a jucat de la premiul până acum de 1.393 ori, iar „Livada cu vișini” de 1.209 ori.

Teatrul de Artă este favoritul poporului sovietic. El a fost mereu prezent în munca de construcție a socialismului și astăzi a comunismului, desfășurînd înfățișînd și înfățișînd pe constructorii. Cu această dragoste pentru oamenii sovietici i-a urmat pe fronturi, în Marele Război al Uniunii Sovietice de Apărare a Patriei, cînd a jucat de pildă „Orologiul Kremliului” de N. Pogodin, „Frontul de la Korneiucik” sau „Oameni ruși” de K. Simonov.

„Mesajul său este auzit adesea și peste hotarele U.R.S.S. Paris, Berlin, Chicago, Detroit, New York, Varsovia, Praga, Dresda, Frankfurt, Viena, Belgrad, Sofia — iată numai câteva din orașele lumii care au văzut spectacolele date de M.H.A.T.

Peste cîteva zile vom vedea și la București, în interpretarea Teatrului de Artă, peșea lui Anton Cehov „Trei surori”, peșea lui Lev Tolstoi „Boala de instrucțiuni” și „Orologiul Kremliului” de N. Pogodin, de asemenea fragmente din „Suflete moarte” și „Anna Karenina”. Vom vedea în aceste spectacole artiști de seamă ca K. N. Elanskaia, A. K. Tarasova, B. N. Livanov, A. M. Komissarov, V. O. Toporkov, V. I. Stanin, P. V. Masalski, B. A. Smirnov ș.a.

M.H.A.T.-ul va da spectacole și la Cluj.

De asemenea, regiilor și actorii Teatrului de Artă vor avea consiliul profesional cu actorii și regiilor noștri, împărtășindu-le din bogata lor experiență de reprezentări al celui mai bun teatru al lumii.

„Peste cîteva zile va fi aici, printre noi, teatrul creat de Stanislavski și Nemirovici-Dancenko, despre care nu este vorba de teatru să nu fi auzit să nu știe ce a dat și ce dă lumii.”

Este teatrul despre care Stanislavski, plecat o dată în turmea prin țară, a spus:

„Nu purtăm alături de steagul roșu ramura de mlaștină a păcii”.

VICTOR KERNBACH

VADIM REZANȚEV: „Ninocika” sculptură în lemn

Kogălniceanu a urmărit cu deosebit interes frământările economice, sociale și politice ale popoarelor vecine ca patria lui.

În discursul roșit în mai 1862, cu privire la reforma agrară, Kogălniceanu studiază desființarea obligațiilor de iobăgie la mai multe popoare europene și în special la poporul rus. Căruia poporul rus pentru cîștigarea libertății și dreptății sociale este înfățișat cu simpatie și căldură, în timp ce acțiunile țarului și ale curții lui îndreptate împotriva poporului rus sînt combătute. Aceste acțiuni ale pătririi conducătoare țariste sînt cu atât mai criticate și mai violente combătute de Kogălniceanu cu cit ele se îndreptau și împotriva patriei lui. Astfel, în Dorintele partidei naționale din Moldova (1846), în prefața lucrării Cronicele României (1872), în discursul său ținut la Congresul din Berlin (1878) găsim pasaje îndreptate împotriva țarului Nicolae I, pe care ironic îl numește „reformatorul Rusiei” și a comisarilor acestuia, Duhamel și Nesselrode, împotriva țarului Alexandru I și a cancelarului autocrat Gorceakov. Kogălniceanu a făcut distincție între înțelesul de autoacți de la curtea imperială care guvernă tiranic, și marele popor rus, înzestrat cu însemnate calități. Astfel, el prețuiește, încă de la prima sa lucrare istorică Histoire de la Valachie, scrisă în limba franceză (1837), vitejia armatei ruse și jertfele ei făcute pentru înfrîngerea puterii otomane. În exprimarea sa rețorică, poporul rus este numit de Kogălniceanu „Ingerul pazitor de la nord, care, prin pacea de la Adrianopol, a restituit principatului vechile lui libertăți”. Pătrunzînd situația geografică a țării române, Kogălniceanu scrie că „salvarea noastră va veni de la nord. Totul ne leagă de Rusia: ea este mama noastră”.

CARNET

Texte inedite ale lui Gorki

Institutul de literatură universală al Academiei de Științe a U.R.S.S. a pregătit pentru tipar un volum nou din culegerea „Arhiva A. M. Gorki”. Acest volum cuprinde opere inedite ale marelui scriitor: povestiri, nuvele, schițe, amintiri, teatru, poezii, în marea lor majoritate nepublicate, precum și planuri și scheme de opere, însemnări, note despre literatură și limbă.

Un deosebit interes prezintă 170 de texte noi, care îmbrățișează întreaga perioadă de creație a scriitorului de la primele poezii pînă la ultimele sale însemnări. De asemenea, volumul conține primele variante ale pieselor în versuri cu temă din folclor: „Stepan Razin”, „Vasilii Buslav” și „Normanzii”, unele portrete printre care acela al lui A. Cehov, al lui Andrei Beili ș.a., însemnări, planuri, unele episoade, replici, fraze, expresii

Monumente noi

Ministerul Culturii al U.R.S.S. a adoptat o hotărîre cu privire la înălțarea unui monument în amintirea marelui scriitor sovietic A.N. Tolstoi. Monumentul va fi așezat în Moscova, pe strada Herfen, colț cu strada Kacealov. La executarea lui, lucrează sculptorul G. Motovilov și arhitectul L. Poleakov.

A mai fost supus spre examinare proiectul de monument înfățișînd pe fabulistul clasic rus I. A. Krilov. Acest monument, destinat orașului Kalînia, va fi executat de sculptorii S. Sapozhnikov, D. Gorlov și de arhitectul N. Donskih.

Ambele statui vor înfățișa pe cei doi scriitori în marime naturală.

Prima operă moldovenească

Teatrul de operă, balet și dramă „A. S. Pușkin” din Chișinău a prezentat în premieră cea dintîi operă moldovenească — „Grozovan”. Muzica a fost scrisă de compozitorul D. Gherșteț. Artist emerit al R.S.S. Moldovenești, iar libretul de poetul moldovean V. Russu.

Subiectul operii e luat din lupta basaciilor de pe la mijlocul secolului al XVII-lea. Din lupta dusă de popor împotriva jugului străin și a boșerilor țoțali. Opera poartă numele unui din conducătorii basaci — apărătorii ai poporului, Gheorghe Grozovan.

„Prietenia”

„Prietenia” este intitulată o însemnată culegere soasă recent de „Editura de stat a R.S.S. Armele”. Cartea cuprinde multe articole interesante din istoria legăturilor culturale dintre poporul armean și poporul rus. Scriitori, artiști și oameni de știință ruși și sovietici, ca I. Pavlov, V. Kacealov, VI. Nemirovici-Dancenko, E. Tarle, K. Ison și alții, care au scris însemnări și amintiri despre viața culturală a Armeniei sînt prezenți în această culegere.

După cum scrie academicianul V. Ambarțumian în prefața cărții, articolele și însemnările au un caracter inedit.

Oameni de cultură ca O. Tumanian, A. Spendiarov, poetul A. Isaakian și alții arată în lucrările lor influența reciprocă între cele două culturi.

În partea a doua și a treia a cărții, sînt cuprinse părțile oamenilor de cultură ruși despre cei mai însemnați oameni de știință și cultură ai poporului armean.

M. Kogălniceanu a fost un admirator fără rezerve al lui Petru I, țarul Rusiei, Numit membru al „Societății de arheologie și istorie veche a Nordului”, cu sediul la Copenhaga (23 apr. 1843), Kogălniceanu trebuia să susție la „Secția rusă” a acestei societăți științifice o conferință despre relațiile culturale romino-ruse. Conferința nu a mai ținut-o personal, dar textul ei (în limba franceză) se găsește în Biblioteca Academiei R.P.R. El scrie că, din cele mai vechi timpuri stepele rusești au avut legături strînse cu țările dunărene. Oprindu-se la Petru I, caracterizează astfel marea lui personalitate: „Petru cel Mare, omul excepțional de mare, a lăsat domniilor, în Moldova o amintire care nu va pieri niciodată. Cronicele noastre sînt pline de pasaje care arată sufletul său mare și geniul său supranatural”.

M. Kogălniceanu, prin mijlocirea prietenilor săi C. Stamati, A. Donici, A. Russo, Alex. Hașdeu, a cunoscut literatura rusă pe care a iubit-o. Mărturiile și dovezile care arată marea sa prețuire și admirație pentru scriitorii ruși, pentru folclorul rus, sînt numeroase. În 1838, Kogălniceanu își asociază la C. Nețruzi, talentatul scriitor moldovean, la proiectul de editare a operei celor doi Cantemiri, Dimitrie și Antioch.

Perioada dintre anii 1840-1845 marchează punctul culminant în activitatea lui M. Kogălniceanu, în ce privește intensificarea relațiilor culturale și literare cu Rusia. Acum, el dispunea de tipografie și editură proprie:

MEDALION

Maiakovski

S-ar fi putut împlini ca scriitorul nostru, la congresul acesta din Iunie 1956, să vadă intrînd în sală, în fruntea delegației sovietice, un om înalt, voinic, ca nișeni ai lui, așemenea stejarilor din codrii în care tatăl său a fost pădurar. Un om cu figura energică și frîmintală, cu mușchii feței parcă mereu încordați, cu ochi mari și pătrunzători, cu fruntea largă, prăvălita înainte, cu părul fluturînd în dezordine, cu glas tare, cu mintea scăpărătoare, cu sufletul deschis.

Și toți i-am iubit, văzîndu-l numai înfățișarea. Am fi simțit în el clocot de vulcan: dragostea de om, ca și cum arăta deosebit omului. O! Cum am fi simțit-o! Și cum am fi așteptat cuvîntul lui!

Poate că ne-ar fi cerut fără înconjur, dar cu mare căldură de tovarăș și prieten. Ne-ar fi adus și cuvinte de prețuire. Toate rostite cu glas tare și de-a dreptul.

Pușini dintre cei din sala II vor fi văzut mai înainte. Și totuși, nișeni, absolut nișeni nu s-ar fi întăbat: — Oare cine-i cel înalt? Căci toți i-ar fi recunoscut din prima clipă, s-ar fi ridicat în picioare aplaudînd, cu înzecă, cu bucurie în ochi și revărsată pe față ca o lumină de soare, și-n gîndul tuturor ar fi izbucnit același nume: Maiakovski!

Și parca toți i-ar fi cunoscut de cînd lumea, și toți i-ar fi știut viața, și lupta, și poemele, și zbulcîmul lui neastîmpărat și puternic.

Fiecare ar fi înțeles că a intrat în congres marele cîntăreț al Revoluției din Octombrie, unul din cei mai buni prieteni ai clasei muncitoare din lume.

Lar și simțit, scriitorii noștri, apropiat, ca pe-un frate mai mare, de parca toți s-ar fi născut în Bugdadi, în satul acela de munte din Gruzia, toți i-ar fi cunoscut și ei, altele, pe Vladimir Konstantinovic, fată, brigadierul silvic, o căpîtuș evocare va fi trecut, prin închipuirea tuturor, cu secura pe braț sau cu batagul în mîna, după chipul brigadierilor silvici de la noi.

Fiecare dintre noi, cu reminiscențe nemuritoare din satul natal, s-ar fi închipuit de-a valma cu Volodea, printre micii gruzini, printre praful drumului, într-o poiană, pe-o prispă de casă scundă cu tîndă răcoroasă.

Maiakovski s-ar fi așezat de mult la locuț în de cîntec, în tribuna sălilor congresuale, dar scriitorii, fiecărui după ele a auzit și a citit, ar fi arădat mai departe viața omu-

lui înalt din fața lor care și așezat pe scaun ar fi părut tot stînd în picioare.

Unii i-ar fi văzut cu ochii minții la liceul de băieți din Kutais, alții aplecat pe-o carte de călătorii, alții în adunările revoluționare ale elevilor, hotărîți și fără teamă. Unii i-ar fi văzut pirogavind sau pictînd pentru un magazin de artă populară. Comuniștii ar fi văzut în el pe tovarășul Konstantin, muncă lui de agitar ilegalist, o tipografie clandestină, arestarea, zilele de închisoare.

„Toată viața mea, zbulcîm de chipul lui; i-am fi văzut stînd, și totuși în imaginația, cu tot ce știu, nu ne-ar fi lăsat liniștiți, și i-am fi văzut în mijlocul poporului său, amestecîndu-se în tumultul vieții, scriind nu în tîmni, la o masă, ci în tren, în tramvai, pe stradă, pe vapori...”

„L-am fi închipuit cu ușurință în armura lui de luptător, mișcînd traectoriile versurilor, „poemele lungi ca gurile de tun”, și titlurile, „ca gurile de foc”, și „sulițele rîmelor puzderii”, gata oricînd de atac. L-am fi simțit ca reprezentant al marii Uniunii Sovietice, ca pe-un drapel mare și viu. L-am fi simțit, strîns cu grîdă ca pe cel mai de preț document, pașaportul, și ne-ar fi răsănat în minte:

„Citiți, Pizmuți-mă. Ei da, în Soviete, Acolo sînt eu cetățean!”

„Și l-am mai fi văzut, ca pe-un mare sculptor în fața grandioasei statui a lui Lenin, modelîndu-i nu numai chipul:

„Doar colțul gurii ferme avea ironice întrînduri, Și-n colțul ochilor brăzdau mai multe gînduri Săpînd mai multe cete”

dar și structura lui sufletească: „Partidul și Lenin sînt ca frații gemei!”

„Dar cîte versuri n-ar fi pornit în galop, în memoria scriitorilor noștri, văzîndu-l?”

Totul însă e numai o închipuire, o evocare, o iluzie măreață care nu are să se impace cu ideea absurdă că Maiakovski a murit. Dacă ar fi trăit, ar fi avut acum 63 de ani.

Da! Da! Maiakovski ar fi putut veni la congresul nostru. Ar fi fost cu puțință! De-acîci gîndul de aci evoca în mijlocul nostru, ca pe unul din marii noștri contemporani.

Sînt 26 de ani de cînd Maiakovski nu mai este în viață. Și toți, omul acela puternic, luptător acela a doborît martirul. El va fi la congresul nostru, în preziul de onoare, ales de toți, și spiritul lui ne va călăuzi drept, fără greș.

DEMOSTENE BOTEZ

NIKOLAI GRIBACIOV

Dimineața și noi

Noaptea s-a retras. Nișel pe-o parte Șapca bolții cerului și-o-nceasă Și cum rînduiește nu-și lasă, Dimineața, fată de lumină, Își aruncă lar privirea-i caldă În a lumii vrednică uzină. Din Kuban pînă-n Sibîr, departe, Pînă-n zarea ce-n adînc se pierde, Ea, transfigurată ca din scaldă, Sprintîrea trezește plaiul verde.

Totul răvășind, apoi întrebă: Cine-a vrut acelu o stea mai bună, Alte căi, o inimă-n furtună, Cîntec, slavă, — a lumii-nțregi podoabă? Cine-a vrut sub tinerii jugăștri Întîlniri cu dragii ochi albaștri, Și-nca alte-afete fără seamă, Care cit în lume glas va fi, Nicl în vorbe și pe nicl o gamă Nu ni le putea-vom lămurî?

Cine le-a dorit cu-nfăcărare? Noi, norodul! Toți, cu mic, cu mare, Toți care cu sapă și ciocan Ne-nđrijim să dăm întruchipare Pîn-la capăt falnicului plan!

Eu am fost, chei, peste ocean — Al să mergi și tu. Dar ia amînte: Nișeni nu ne strigă dragi cuvînte Din birouri reci de pe Wall-Street. Dar pînă la rinza de granit, Împlîtrîți în rece chibzuială — Pașii ni-i aud zgrîre-norii, Peste care norul de smoală Adumbresc al Hudsonului riu.

Ei, pricepi? Nu sîntem oarecine. Vezi, nici noi. Pe căile din veac Duceam înainte-ne, vezi bine, Vremuri noi și al durerii leac.

Ci tu dă-ne harnica ta zare, Pînă-n crudul, ultimul ei strop. Și de mergi și-ntr-ale lor hotare, Spune tuturor, drept, cîntîti, Că pe-acest pămînt ce-și schimbă fa Ma frumos străluce dimineața Și mai lesne-i astăzi de trăit.

În romînește de GEORGE DAN

PAGINI DE ISTORIE

M. Kogălniceanu și poporul rus

M. Kogălniceanu. O dovadă în acest sens avem în faptul că Kogălniceanu a îndemnat pe compozitorul rus F. G. Rușinski să culegă cîntecul și melodiile populare moldovenești, Rușinski, șeful orchestrei militare din Iași și a publicat la Iași un album cu arii populare moldovenești, iar Kogălniceanu însuși i-a tipărit ca „supplement musical la Dacia literară” (1840) un „quadrille pour piano-forte sur les thèmes moldaves” (cadrl pentru piano-forte pe teme moldovenești).

În monografia despre viața și opera poetului A. Hrisoverghi (1843), reconștituind tabloul societății romînești de pe la 1830, Kogălniceanu scoate în evidență just și cu pătrundere că „armile rusești” care treceau prin țara noastră spre Balcani, au jucat un rol de seamă în acțiunea de descompunere a aristocrației feudale romine. Apoi el relatează cazuri care ne permit să constatăm că în „armile rusești”, în „privilegiile mărețe a Balcanilor, plini încă de suvenirile biruințelor rusești” se simțeau urmele misărilor de eliberare a decembrisților. Într-altă parte, autorul afirmă că generalii ruși, ridicăți „așa de sus din așa de jos”, din popor, „făceau pilda aristocrației meritelor”, fapt care a influențat și la noi ca aristocrația să-și piardă din faima ei de mai înainte. De altfel, el mai constată că decăderea aristocrației romine și ridicarea celor „de jos” sînt principii sociale înțelepte, cuprinse și în „reglementul” laudat, adică în „Regulamentul organic”. Acest studiu de istorie literară, ignorat pînă acum, deși pus

blicat încă din 1843, are o importanță ideologică excepțională, tocmai prin aceste idei sociale, democratice și progresiste.

În domeniul concepției și activității lui istorice, Kogălniceanu s-a orientat, în parte, în mod mare pe opera istoricului rus și publicist materialist referitoare la relațiile romino-ruse din secolul al XVIII-lea, descoperite în arhivele din Odessa. Cele două volume din Arhiva Romînească (1841, 1845) cuprind asemenea materiale, cu atât mai prețioase, cu cit azi le avem în redacții unele, originalele lor fiind de mult pierdute.

S-a arătat de către alții prin citate paralele ce datorează Kogălniceanu a idei și avant patriotice istoricului rus N. M. Karamzin, a cărui operă „Istoria imperiului Rusiei” a cunoscut-o și preluat-o mult c

O zi de odihnă în parcul din Gîrleni

— Alo! Gîrleni! Aici e schela petroliferă Cobia. Ce se aude cu camioanele? Ai noștri sînt foarte nerăbdători.

Asemenia apeluri, transmise prin cablu telefonic din toate colțurile raionului Găesti asaltau duminică dimineață direcția școlii petroliere nr 6 din Valea Caselor. Și în vreme ce autobusele și camioanele porneau să aducă oaspeții, în parcul din Gîrleni aveau loc ultimele pregătiri. În jurul estradei, se instalau difuzoare. Deasupra aledor, se auziau gîrîndele de stegulețe roșii.

Aici, în bătrînul parc al Gîrlenilor, avea să se desfășoare ziua de odihnă în colectiv, organizată de comitetul regional ARL.U.S. Pitești și direcția școlii petroliere Valea Caselor.

Primi oaspeți ai serbării sînt, firește, localnicii, muncitorii petroliști din Gîrleni și Valea Caselor. Mulți au venit cu soțiile și copiii. Pe aleea principală, în sunetele goarnelor și în ropozul tobocilor, își fac apariția pionierii din Gîrleni. Ca și părinții și frații lor mai mari, ei vor primi astăzi oaspeții din comunele și satele învecinate. Rînd pe rînd, sosește în parc camioane, autobuse, cărucăi încărcate.

Pe estradă, fanfara militară din Pitești și-a început programul. Transmisă prin difuzoare, muzica răsună în tot parcul.

Totuși, amatorii de sah au reușit să descopere un colț mai liniștit și acum, tov. Tudor Paraschiv din Pitești susține un simultan cu tinerii muncitori și ingineri din Gîrleni.

În acest timp, pe terenul de sport, se dispută un meci de volei, iar pe pista de strînjărie de saclini, din celălalt capăt al parcului, are loc adunarea la care participă pionierii din Gîrleni, Hulubești, Crîngurii, Valea Mare și Bădulești. Pioniera Constana Ghebeșu vorbește cu căldură despre viața pionierilor sovietici, înfățișînd dragostea lor pentru învățatură, hotărîrea lor de a deveni cetățeni folositori patriei.

— Drai copii, răsună prin difuzoare vocea crainicului. Vă invităm la estradă, unde Teatrul de pănuși din Pitești prezintă pentru voi piesa „Albă ca zăpada și cei șapte pitici”.

„Săptămîna prieteniei dintre elevii romîni și sovietici”

Consiliul General ARL.U.S. în colaborare cu Comitetul Central al U.T.M. și C.C. al Sindicatului salariaților din învățămînt, organizează între 24 iunie și 1 iulie „Săptămîna prieteniei dintre elevii romîni și sovietici”.

Cu acest prilej, în întreaga țară se vor desfășura numeroase și variate manifestări culturale-sportive. Cu prilejul deschiderii „Săptămîni prieteniei dintre elevii romîni și sovietici”, în seara zilei de 23 iunie va avea loc la Casa prieteniei romîno-sovietice din Capitală o reuniune a elevilor frunți la învățatură din școlile medii din București. În ziua de 24 iunie pionierii romîni se vor întîlni cu pionierii sovietici, iar la 30 iunie, se va organiza o manifestare dedicată memoriei eroilor comsomoliști Zoia și Sura.

În unele parcuri din Capitală se vor desfășura în această perioadă manifestări culturale și sportive, serbări ale prieteniei, la care își vor da concursul cele mai bune echipe culturale, brigăzi artistice și formațiuni sportive din școli.

În țară, în centrele de regiuni și raioane, în orașe și comune mari, manifestările din cadrul „Săptămîni prieteniei dintre elevii romîni și sovietici” se vor deschide cu organizarea

Expoziție consacrată vieții și creației lui A. M. Gorki

Cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la moartea lui A.M. Gorki, în ziua de 17 iunie la Casa prieteniei romîno-sovietice ARL.U.S. din Capitală s-a deschis o expoziție consacrată vieții și creației marelei scriitor.

Panourile expoziției redau momente semnificative din viața lui Maxim Gorki, ilustrînd participarea sa activă, încă din anii tineretii, la mișcarea revoluționară din Rusia, contribuția sa la opera de construcție a socialismului.

Numeroase expozite înfățișează scene din piesele sale: „Azilul de noapte”, „Vasa Ileznova”, „Cei din urmă”, „Dușmanii” ș.a. în interpretarea colectivelor teatrale din Uniunea Sovietică și de peste hotare.

Sînt prezentate de asemenea ilustrații la romanele „Mama”, „Foma Gordeev”, precum și la cele mai cunoscute nuzete și povestiri ale lui Gorki. Relatiile marelei scriitor sovietic cu scriitorii și oameni de artă progresivi din alte țări, care au acordat deosebită prețuire talentului său, sînt bogat ilustrate în cuprinsul expoziției. Aici se află și o serie de standuri în care sînt expuse diferite ediții ale operelor lui A.M. Gorki traduse în limba română și în limbile minorităților naționale din țara noastră.

Expoziția e vizitată zilnic de numeroși oameni ai muncii din Capitală.

Concerte din lucrările compozitorilor clasici ruși și sovietici

Consiliul regional ARL.U.S. Ploiești, în colaborare cu secția muzicală a bibliotecii Casei de cultură din localitate, a organizat, începînd de la 23 mai, un ciclu de zece audii de discurs din lucrările compozitorilor clasici ruși și sovietici. Ciclu s-a deschis cu un concert din lucrările marului clasic al muzicii ruse, Glinka.

Au fost prezentate cu acest prilej uvertura la opera „Ruslan și Ludmila” și arii din opera „Ivan Susanin”. Concertele următoare au fost consacrate creației lui Borodin, Musorgski și Rimski-Korsakov. Cînd, vor avea loc audii de muzică simfonică, de operă și balet a lui P. I. Cealkovski.

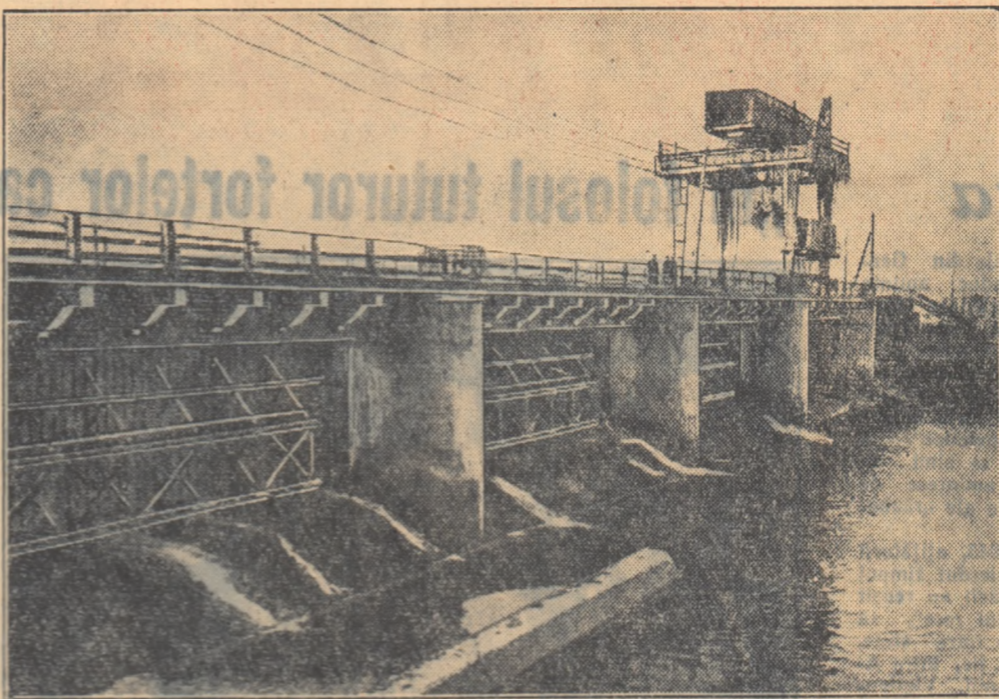
În lucrările lui Rimski-Korsakov și Haeccaturian, precum și două audii dedițate marilor interpreți sovietici — pianistilor Emil Gilels și Lev Oborin și violonistului David Oistrach.

Profesorul Constantin Enciu, membru în consiliul regional ARL.U.S., împreună cu un colectiv format din dr. N. Deble și Ioan Baciu — dirijori ai orchestrei simfonice „Ciprian Porumbescu” — George Botez, dirijorul orchestrei de muzică populară „Flacăra Prahovei” și unii profesori de muzică din oraș, se îngrijesc de alcătuirea repertoriului audiiilor muzicale și prezintă cu ocazia acestor audii scurte conferințe, ilustrînd viața și creația fiecărui compozitor.

Pentru îmbogățirea repertoriului colectivului a cerut sprijinul Casei prieteniei romîno-sovietice din Capitală, care îi pune la dispoziție discursi și materialele documentare necesare.

Deși organizate de puțin vreme, concertele se bucură de multă popularitate în rîndul publicului ploieștean.

O NOUĂ CENTRALĂ HIDROELECTRICĂ

Construcții hidrocentrale electrice de pe riul Narva — una din construcțiile celui de al șaselea cincinal — au stăvilit vechea albie a riului, ridicînd un prim sector al barajului de beton și un val provizoriu de pământ. S-a ridicat mult nivelul apei în rezervorul artificial. Primele trel agregate ale centralei electrice au intrat în funcțiune, dînd curent sistemelor energetice ale Estoniei și Leningradului. În cișeu: vederea a barajului hidrocentralei de pe Narva.

S. M. T.-ul nostru

(urmare din pag. 1-a)

de producție, mecanizatorii obțin cîștiguri însemnate. Cîștigul mediu lunar reprezintă anul trecut 976 ruble pentru un tractorist, 552 ruble pentru un combiner, 2.243 ruble pentru un șef de brigadă etc. Mecanizatorii, fiind împreună cu familia lor și membri de colhoz, au și gospodării individuale pe lângă casă. Ei primesc concedii plătite, asistență medicală gratuită, loc de drum cu preț redus la case de odihnă, pensiuni.

Această înfăptuire pe mecanizatori să lucreze cu spor și să introducă în producție tot ce e nou, înaltul. La noi, de exemplu, repararea tractoarelor și mașinilor se execută de-a lungul anului întreg. Brigăzile de cîmp realizează însemnate succese în reducerea pierderilor de cost al energiei în îngrijirea mașinilor, economisirea combustibilului.

În acest an s-a desființat postul de ajutor de tractorist. Față de anul trecut, la noi încează mai puțin cu 100 de oameni, cu toate că sarcinile au crescut. Acum, luptăm ca să obținem 550.000 ruble economii.

Sistem bucuroși că an de an colhozarii din zona S.M.T.-ului nostru își dezvoltă gospodăria, sportul activ, obștește, ridică productivitatea muncii în toate ramurile economice. Aceasta contribuie la veniturile colhoznicilor să fie mai mari și să sporească de la un an la altul în ce privește veniturile colhoznicilor, vrem să dăm doar două exemple. Mulțumim Maria Mihailovna Rîbako din colhozul „HTZ” a realizat anul trecut 896 zile-muncă, pentru care a primit 9.960 ruble în bani și 6.405 ruble în diverse produse, ceea ce înseamnă 1.280 ruble lunar. Colhoznică Matre-na Petrovna Kononova, cultivatoare de legume, a obținut în bani și în natură un venit lunar de 813 ruble. Astfel de cîștiguri nu sînt rare, ci din ce în ce mai frecvente. Colhoznicii din zona S.M.T.-ului nostru duc

o viață îmbelșugată și luminată. An de an, bunăstarea lor crește. Acum, mecanizatorii de la S.M.T.-ul nostru și colhoznicii din zona lui desfășoară larg bătălia pentru sporirea producției vegetale și animale, pentru a realiza cu mult înainte de termen mărțile sarcini trasate de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. în al șaselea plan cincinal.

Construcția Moscovei

În 1951 a fost adoptat un plan general de construcție și reconstrucție a Moscovei, eșalonat pînă în anul 1967. Planul prevede construirea a 10 milioane m.p. de suprafață de locuitor, 400 școli, spitale însumînd 18.500 paturi și multe alte clădiri cu destinație culturală, obștească. Prevederile planului se îndeplinesc cu succes. Sînt larg folosite în lucrările de construcție proiectele tip, metodele industriale, prefabricatele de beton armat.

Poitriv prevederilor din Directivile Congresului al XX-lea al P.C.U.S. pentru al șaselea plan cincinal, a fost elaborat programul lucrărilor de construcție din Moscova pe anii 1956-1960. În anul curent, vor intra în exploatare 1.360.000 m.p., iar în 1960, 2.200.000 m.p. de suprafață locativă.

Se schimbă înfățișarea multor raioane ale Capitalei. În locul caseilor vechi se înalță clădiri moderne. Se desfășoară lucrări de construcție și pe teritoriul cuprins de curînd în perimetrul Capitalei.

Largi lucrări de construcție se desfășoară în cartierul Lujniki. Aici vor fi gata pînă la mijlocul lunii iulie ace. principalele construcții ale unui urias complex sportiv, în care vor putea asista deodată la diverse competiții sportive 150.000 spectatori. Alte construcții sportive vor intra în funcțiune în celelalte raioane ale Moscovei. Fiecare raion va avea cel puțin cite un bazin de înot și mari spații sportive.

Vizitatorii Moscovei vor avea curînd la dispoziție noi hoteluri. Astfel, în anul acesta își va deschide porțile marele hotel „Ucraina”, cu 1.000 de camere, și se vor termina lucrările de construcție ale hotelului din piața „Maiakovski”.

Construcții metropolitanele lucrărilor acum la deschidere a două noi linii radiale — Scerbakovski și Frunzenski, în lungime de vreo 12 km. Precum și a liniei Fil.

Se vor mai construi 600 noi magazine, 300 restaurante, multe spații, frizerii și alte ateliere pentru deservirea populației.

Pe țărmul Oceanului Pacific

De-a lungul țărmului Oceanului Pacific, pe o distanță de sute de kilometri, se întinde Primorie, unul din cele mai interesante și mai frumoase țărmuri ale U.R.S.S. Pămîntul său acoperit de imense rezerve de cărbune, fier, metale ferose și neferoase, zăcămintele de minereuri, bogată și variată este vegetația acestor țărmuri. În taiga din Ussuri, s-au păstrat arbori seculari, prețioși, alături de care cresc vințoși copaci tineri. Aici viețuiesc diferite specii de animale ca: ursi, lei, leopardi, samuri, veverițe, vidre, mistreți, tigri. Marea este bogată în crabii și tot felul de pești.

Ținutul Primorie a devenit un important centru industrial al Orientului îndepărtat. An de an, populația țărmului crește. Aici vin oamenii din toate regiunile, își stabilesc domiciliul osten; demobilizați din rîndurile Armatei Sovietice, ale Flotei Maritime Militare din Oceanul Pacific; Pînă la înstaurarea Puterii Sovietice, în Primorie existau numai trei orașe; acum sînt nouă orașe. Pe țărmurile Oceanului Pacific și în fostele desigur de nepătruns din taiga, s-au ridicat numeroase și bine amenajate stațiuni moderne și așezări turistice.

Capitala țărmului este Vladivostok, unul dintre cele mai mari și mai moderne orașe ale U.R.S.S. Portul său maritim comercial se bucură de o faimă bine meritată. Aici sosește zilnic vapoare transoceanice din toate colțurile lumii. De aici pleacă spre Sahalin, Kamcaatka, Insulele Kurie, în Ciukotka și în Nordul îndepărtat, zeci de trenuri de pasageri și de marfă. În port este capatul celei mai lungi linii de cale ferată — linia transiberiană — care se întinde pe o distanță de aproape zece mii de kilometri.

Față în față cu portul, pe malul celălalt al golfului Zofot Rog, se află întreprinderi ale industriei piscicole, inzebrale cu tehnica cea mai perfecționată și dispunînd de instalații moderne de frigorifere. Aici se aduce din toate bazele maritime și din cele de pe Oceanul Pacific, pește proaspăt congelat, care este apoi transportat în întreaga Uniune Sovietică.

Vladivostok este baza Motilei de baleniere „Aleut”. Vmătorii de balene obțin neprețuita grăsime și carne de balenă. În cursul celui de al șaselea plan cincinal, se va construi în acest țărm o fabrică pentru prelucrarea pielii de balenă. Se va obține astfel o pleie de calitate superioară, din care se vor confecționa milioane de perechi de ghete pe an.

Uzinele de conserve de pește plutoare produc anual milioane de borcane de conserve. În Vladivostok, sînt peste zece sanitare navale și întreprinderi pentru industria alimentară.

Capitala Primoriei este un mare centru cultural. Aici se găsește cinci institute de învățămînt superior, între care o politehnică, institutul pedagogic, institutul de economie piscicolă și o școală superioară navală. Filiala Academiei de Științe a U.R.S.S. pentru Orientul îndepărtat intrunește peste 20 de institute de cercetări științifice. În oraș, funcționează 3 teatre, 6 cinematografe și peste 300 de cluburi sindicale. Seara, în casele localnicilor se luminează ecranele albastre ale televizoarelor. În oraș, există o editură a țărmului, care editează operele scri-

torilor autohtoni și literatură tehnică.

Sînt și locuri minunate pentru recreere și petrecere a timpului liber. Pe malurile golfului Amur, sînt amenajate 3 stranduri cu bazine de înot cu tramblane, o stație de croază. Tot aici se găsește și stadionul „Dinamo”.

La aproape cinci kilometri de oraș, în raionul vîntos care a legat de Vladivostok vîntul o rețea de cale ferată interurbană și prin linii de auto-buz, sînt așezate sanatoriile. În mijlocul unei naturi de un rar pitoresc sînt răspîndite cîștigurile celor două stațiuni balneo-climatice, 4 sanatorii și cîteva case de odihnă. Aici vin din toate colțurile Siberiei, din Orientul și Nordul îndepărtat, oameni ai muncii care vara și iarna își fac tratamentele necesare și își petrec concediile de odihnă.

Seara tirziu, din gara Vladivostok pleacă un tren de pasageri spre Tibhookaevskaja. Trenul trece pe lângă orașul minier Artem. El scurtează în noaptea cu mil de lumini. La Artem, se află hidrocentrala „S. M. Kirov” — prima energetică a Primoriei.

Stația următoare este Skotovo. Aceasta este un raion al vînturilor. În cursul celui de al șaselea plan cincinal, aici vor fi ridicate o serie de întreprinderi, — printre care și uzina pentru materiale de construcție.

După Skotovo, urmează orașul minier Suciian — lagămul mișcării revoluționare din Orientul îndepărtat. Orașul pare înecat în verdețuri. A-proape fiecare minier se ocupă cu grădinarul și obține anual mari recolte de fructe și legume. În anii celui de al cincilea plan cincinal, a fost construită aici hidrocentrala de la Suciian, care este a doua în țară în ceea ce privește cantitatea de energie electrică pe care o furnizează. Ea alimentează cu energie electrică cîteva centre industriale din țărmul Primorie.

Dis-de-dimineață, trenul ajunge la Tibhookaevskaja. Aceasta stație încă nu figurează pe hărțile feroviare din U.R.S.S. Stația e încă tînără, după cum tînăr e și orașul Nahodka în apropierea căruia se află stația. Cu zece ani în urmă, golful Nahodka era cunoscut numai de pescari și marinari. Acum, aici e un oraș-port. În decursul celui de al șaselea plan cincinal, la Nahodka se vor termina lucrările de construcție a celui mai mecanizat port din Uniunea Sovietică. De pe acum, sosește aici vapoare din Japonia, Anglia, Franța, țările Americii Latine. Din Nahodka, vapoarele sovietice pleacă în toate colțurile lumii.

În oraș, se desfășoară gigantesce lucrări de construcție. Se gîntesc clădirile portului, a intrării în funcțiune o uzină de materiale de construcție din beton armat și multe alte întreprinderi. Nahodka este orașul pescarilor și al marinarilor.

Din portul Nahodka, se poate ajunge cu vaporul la golful Teliufe. Raioanele Teliufe și Kavalarov sînt centrele metalguriei neferoase din Orientul îndepărtat.

Apraope două treimi din teritoriul Primoriei sînt acoperite de păduri. Sînt locuri unde încă nu a călcat picior de om. În ultimii ani, au răsarit aici zeci de așezări ale exploratorilor forestieri. Ei dau pentru construcții sute de mil de metri cubi de lemn. Acum,

Valorificarea stufului din Deltă

Resursele de stuf care se găsesc în Delta Dunării pot constitui o materie primă pentru foarte multe produse

Ing. S. BARBASCH Laureat al Premiului de Stat

cesul vehiculelor speciale. În același timp, s-au construit mașini experimentale pentru recoltarea și trans-

portul stufului, care ne dau certitudinea că la sfîrșitul cincinalului vom putea exploata cantitățile de stuf necesare fabricilor care se vor construi în actualul cincinal.

Paralel cu activitatea de cercetare pentru exploatarea stufului s-au efectuat cercetări pentru prelucrarea lui, în special în direcția obținerii de semifabricate papetare și de celuloză pentru viscoză. Prin sortarea stufului tocat, s-au eliminat țecile care creau dificultăți în procesul de fabricație. Au fost puse la punct procesele tehnologice cele mai potrivite, în funcție de produsele urmărite. Munca de cercetări și experimentări nu a fost ușoară; se iveau multe probleme cu totul noi și complexe. Trăgîndu-se din fiecare experiență învățăminte pentru experiența următoare, s-au creat, în sfîrșit, bazele care asigură îndeplinirea sarcinilor trasate prin Directive.

Pentru rezolvarea tuturor problemelor, au fost și mai sînt încă necesare cercetări ale unor colective de tehnicieni de varietate specializată, bine pregătiti și pătrunși de importanța muncii lor.

În scurtarea termenelor și crearea posibilității de a ataca problemele pe o scară atît de largă cum prevăd Directivele, au mare însemnătate folosirea experienței sovietice și a utilităților sovietice de înaltă tehnicitate, precum și colaborarea frățească cu R.D. Germană, Cehoslovacia și Polonia. Aceste țări, și în special R. D. Germană, posedă o experiență vastă în obținerea de celuloze și fibre artificiale din plante acvatiche.

După cum s-a arătat, exploatarea stufului se face în terenuri amenajate. Lucrări hidro tehnice cu acest scop, nu s-au mai executat în trecut în țara noastră. La elaborarea proiectelor, s-au folosit o serie de tratate sovietice, cum sînt: R.P. Diakov, „Hidromecanizarea în lucrări de terasamente”; M. T. Holni, „Hidromecanizarea pe santierul de azi”; A. M. Tarevski, „Exploatarea dragilor terestrici” ș.a. Executarea lucrărilor propriu zise se face în mare parte cu dragi aspirante-refulante tip NZ de fabricație sovietică.

La încercarea comparativă a vehiculelor ambii pentru terenurile mîștinoase din Delta, efectuată în aprilie 1954, a dat rezultatele cele mai bune mașina IPROM pe șenile. Această mașină a fost construită folosindu-se la dimensionarea șenilelor bazele de proiectare ale tractorului sovietic pentru turbă tip ESM. Mașina e echipată cu motor sovietic tip U5.

Au fost făcute îndelungate experimentări cu diferite construcții originale de dispozitive de recoltare, care toate încercam, pe diferite căi, să apuce stuful în plocoare și care nu au dat rezultate. În cele din urmă, cercetătorii noștri au găsit că secretul este în construcția de stufuri cu curent tip JK.21 de fabricație sovietică și a guvernului a început încă în anul 1948 o activitate de cercetare planificată, organizată și prevăzută cu mijloacele necesare, care avea sarcina să rezolve problemele tehnice de bază. Aceste probleme sînt legate pe de o parte de dificultățile exploatării stufului care crește în mlaștinii sau în terenuri pînă acum inaccesibile; pe de altă parte, de adaptare a proceselor tehnologice de prelucrare la specificul acestor noi materii prime.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

portul stufului, care ne dau certitudinea că la sfîrșitul cincinalului vom putea exploata cantitățile de stuf necesare fabricilor care se vor construi în actualul cincinal.

Paralel cu activitatea de cercetare pentru exploatarea stufului s-au efectuat cercetări pentru prelucrarea lui, în special în direcția obținerii de semifabricate papetare și de celuloză pentru viscoză. Prin sortarea stufului tocat, s-au eliminat țecile care creau dificultăți în procesul de fabricație. Au fost puse la punct procesele tehnologice cele mai potrivite, în funcție de produsele urmărite. Munca de cercetări și experimentări nu a fost ușoară; se iveau multe probleme cu totul noi și complexe. Trăgîndu-se din fiecare experiență învățăminte pentru experiența următoare, s-au creat, în sfîrșit, bazele care asigură îndeplinirea sarcinilor trasate prin Directive.

Pentru rezolvarea tuturor problemelor, au fost și mai sînt încă necesare cercetări ale unor colective de tehnicieni de varietate specializată, bine pregătiti și pătrunși de importanța muncii lor.

În scurtarea termenelor și crearea posibilității de a ataca problemele pe o scară atît de largă cum prevăd Directivele, au mare însemnătate folosirea experienței sovietice și a utilităților sovietice de înaltă tehnicitate, precum și colaborarea frățească cu R.D. Germană, Cehoslovacia și Polonia. Aceste țări, și în special R. D. Germană, posedă o experiență vastă în obținerea de celuloze și fibre artificiale din plante acvatiche.

După cum s-a arătat, exploatarea stufului se face în terenuri amenajate. Lucrări hidro tehnice cu acest scop, nu s-au mai executat în trecut în țara noastră. La elaborarea proiectelor, s-au folosit o serie de tratate sovietice, cum sînt: R.P. Diakov, „Hidromecanizarea în lucrări de terasamente”; M. T. Holni, „Hidromecanizarea pe santierul de azi”; A. M. Tarevski, „Exploatarea dragilor terestrici” ș.a. Executarea lucrărilor propriu zise se face în mare parte cu dragi aspirante-refulante tip NZ de fabricație sovietică.

La încercarea comparativă a vehiculelor ambii pentru terenurile mîștinoase din Delta, efectuată în aprilie 1954, a dat rezultatele cele mai bune mașina IPROM pe șenile. Această mașină a fost construită folosindu-se la dimensionarea șenilelor bazele de proiectare ale tractorului sovietic pentru turbă tip ESM. Mașina e echipată cu motor sovietic tip U5.

Au fost făcute îndelungate experimentări cu diferite construcții originale de dispozitive de recoltare, care toate încercam, pe diferite căi, să apuce stuful în plocoare și care nu au dat rezultate. În cele din urmă, cercetătorii noștri au găsit că secretul este în construcția de stufuri cu curent tip JK.21 de fabricație sovietică și a guvernului a început încă în anul 1948 o activitate de cercetare planificată, organizată și prevăzută cu mijloacele necesare, care avea sarcina să rezolve problemele tehnice de bază. Aceste probleme sînt legate pe de o parte de dificultățile exploatării stufului care crește în mlaștinii sau în terenuri pînă acum inaccesibile; pe de altă parte, de adaptare a proceselor tehnologice de prelucrare la specificul acestor noi materii prime.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primăvara inundarea stufăriilor cu cantitatea de apă necesară acestui tip de cultură.

Cercetătorii noștri au rezolvat principalii aceste probleme. Pentru a putea recolta în mod sigur și regulat cantități mari de stuf necesare diverselor industrii, în special industriei celulozei, s-au stabilit și experimentat principi de amenajare a terenurilor stufocite. Astfel, se prevede ca, în regim natural și fără pompare, să se asigure primă

SĂ PĂMÎNA

Ceea ce nu se poate uita

În viața popoarelor și în viața oamenilor există momente de răscruce, zile hotărâtoare pentru soarta lor. Privind în această dimineață însoțită de vară foala calendarului, milioane de oameni își aduc aminte de ziua de 22 iunie a anului 1941. Această zi a schimbat destinul multora, a pus în umbră micile necazuri și marile bucurii ale bărbaților și femeilor a ridicat ca pe un singur om la luptă pentru viață și libertate a un popor de peste 200 milioane de oameni.

Acum, la 15 ani de la prima bucurie de tun pe frontul de Răsărit, oamenii se întorc cu gândul înapoi. Ei se gândesc la blândețea purtând însemnele armatei hitleriste, și la recolta verii din 41 căzută pradă flăcărilor, la discursurile isterice ale lui Hitler și la spinzătorile din Ucraina, la vremelnicele marsuri de victorie care răsunau la Berlin și la gloria nepieritoare a Tineretului Garzi din Krasnodon, la fumul care acoperea parca și lumina soarelui și la speranța pe care o sădea în inimii vocea crainicului de la Radio Moscova. Atunci, în acele zile ale verii anului 1941 toți își dau seama: seama în marea înclăștrare din Răsărit, se hotără soarta lumii. Măcelul dezlănțuit de Hitler nu însemna numai prefăcerea în scum a Harkovului, ci și arderea copiilor în cuptoarele de la Auschwitz, „Războiul total” nu însemna numai trimiterea forțată în Germania a femeilor și copiilor sovietici, ci și înrobirea Ungariei și Bulgariei, a României și a Poloniei...

Anii s-au scurs greu pe trupul înșingurat al Europei. Dar chiar cind vedeau arzând pădurea Brianskului, chiar cind avioanele pică distrugătoare intr-o clipă străvechi monumente ale civilizației, chiar cind jurnale de actualități arătau pe fașciști privind Moscova prin binoclu — oamenii știau: eliberarea urma să vină, ea trebuia să vină! Curind, Armata Sovietică a început să dea loviturii nimicitoare mașinii de război hitleriste. În vara anului 1941, frontul mergea încă spre Răsărit. Dar la începutul anului 1942, infanteriștii și cetele de luptă, luptătoare militare și coloanele de cavalerie își schimbă direcția: acum, frontul se deplasa spre Apus. Venind de la Berlin la Stalingrad, fașciștii nu reușiseră decât să-l distrugă: pornind năvalnic de la Stalingrad spre Berlin, ostașii sovietici știau că vor ridica acolo steagul victoriei.

După război, mulți au încercat să denatureze aportul adus de Uniunea Sovietică la zdrobirea Germaniei hitleriste. Dar care popor a dat pentru victorie atât cât a dat poporul sovietic care își apăra însuși dreptul la existență, înseși cuceririle Revoluției din Octombrie? Unii sint gata să uite ruinele Stalingradului și gropile comune din Kiev, coloanele de refugiați și rurile înroșite de sân-

ge, satele arse și copiii rămași fără părinți. Pornind războiul Impotrivă Uniunii Sovietice, hitleriștii și-au pus mâna doar pentru a nu se murdări de sânge. Sub pielea de căprioară, se ascundeau degete de călăi, ridicându-se împotriva fașciștilor, răzbinind crimele și distrugerile, dind lovitură de grație flăcilor în însuși birlogul său, oamenii sovietici au eliberat nu numai propriile lor pământuri — ei au ajutat și alți popoare europene să-și recâștate libertatea.

Curind după victorie, unii au încercat să micșoreze cu bună știință aportul adus de Uniunea Sovietică la zdrobirea armatelor hitleriste. Dar cine poate uita că ostașii sovietici au eliberat țările Europei, oraș cu oraș — orașele a numeroase țări, — strădă cu strădă, — străzile multor orașe, — casă cu casă? Pe atunci, mulți doreau să transforme războiul care se ducea între Germania hitleristă pe de o parte și Uniunea Sovietică și aliații săi pe de altă parte, într-un război tocmai între Uniunea Sovietică și acești aliați. Dar vara anului 1945 a adus nu prelungirea războiului, ci stringerea de mână de pe Elba, nu confinaarea uretelor de sirene în marile orașe, ci salvarea de victorie ale Moscovei, Parisului, Londrei, Varșoviei, Belgradului...

Privind acum, în dimineața de vară foala calendarului, mergînd cu gândul înapoi la ziua de 22 iunie a anului 1941, oamenii își împropăștează memoria. Pentru că mai mare parte din el, războiul a însemnat ani grei de lipsuri și de înclăștrare, pierderea celor dragi și distrugerea căminelor. Ei își amintesc însă nu numai de zilele războiului, ci și de cele care l-au pregătit. Pot fi uitate discursurile revanșarde ale fașciștilor în anii 1938-1941? Poate fi uitată uriașa rețea de uzine militare în care fașciștii au pregătit din vreme gaze și bombe, tunuri și avioane de luptă? Poate fi uitată isteria antisovietică de care era plin fiecare rind al tipăriturilor oficiale din Germania antebelică, fiecare minut al emisiunilor radiofonice, fiecare centimetru pătrat al peliculelor cinematografice? Oamenii nu uită că „războiul total” l-a precedat „propaganda totală”, că făgăduielile de a da oamenilor „o mie de ani pace”, le-a precedat înarmarea până în dinți, că încă înainte de a lansa sloganul „pax Germanica”, Hitler elaborase de mult planul de exterminare a populației „neariene” de pe glob. În ciuda celor ce ar vrea să-i facă să uite, oamenii au memoria bună. Pentru ei, războiul a însemnat nu numai suferințe imense, ci și acumularea de experiență. Privind acum, la 15 ani de la izbucnirea războiului antisovietic în jurul lor, oamenii au tot dreptul să se întrebe cu îngrijorare: oare propaganda antisovietică întreprinsă de cercuri agresive ale Apusului nu amintesc de netaștele metode goebbelsiene? Care

discursurile revanșarde din Germania apuseană nu aduc aminte de perioada premergătoare Münchenului? Oare cursa înarmărilor — care mai are încă adepți în lume — nu creează acel focar de primedie care a premers „războiului total”? Oare basmele despre „planurile agresive sovietice”, la care multe țări nu se simt în stare să renunțe, nu amintesc de „justificările” hitleriste ale „războiului preventiv”?

În anii de după 1945, aflătorii război nu și-au pierdut timpul degeaba. Dușmanii păcii au reușit să dezlănțule „războiul rece”, să înrăutățească relațiile între state, să întindă cortina de fier între Apusul și Răsăritul lumii. Vigilența popoarelor l-a împiedicat însă să transforme alianța încheiată în timpul războiului între Uniunea Sovietică și marile puteri apuseane într-un război între aceste părți. În orice colț al lumii ar trăi, oamenii știu: astăzi există forțe capabile să se opună dezlănțuirii unui nou război mondial. Trezind în revistă forțele în stare să împiedice noi aventuri războinice, oamenii se gândesc înainte de toate la Uniunea Sovietică, la marea ei forță industrială, la marea ei prestigiu pe arena internațională. Planurile de zdrobire a Uniunii Sovietice în război s-au prăbușit; speranțele într-o eventuală slăbire a statului sovietic s-au spulberat de asemenea.

Alături de marea stat sovietic, într-o alianță și prietenie de nezdruclinat, stă marea popor chinez de 600 milioane de oameni, stau țările de democrație populară din Europa și Asia. În jurul suterilor de milioane de apărători ai păcii din țările socialiste, s-au strîns forțe sute de milioane de luptători pentru pace din toate țările lumii. Făcînd pași pe calea apropiierii lor, oamenii din cele cinci continente ale lumii au silit pe adepții „războiului rece” să renunțe la unele din pozițiile lor, au dat loviturii propagandei antisovietice, au obținut un început de însemnare a cerului lumii. Aceasta nu poate să nu însoțească totuși optimism: dacă toată lumea, dacă toți oamenii își vor da miinile, pacea va putea fi cîștigată, nici o zi de vară nu va mai începe în buibuitul tunurilor.

Amintindu-și de zilele grele ale războiului, oamenii își aduc aminte de distrugerile imense primite de fașciști, dar și de imensa forță morală a celor ce au adus lumii victoria. În inima Europei, la Berlin, se înalță un monument pe al cărui piedestal se găsește întotdeauna coroana de flori. Ostașii sovietici care înaltă pruncul spre soare și distrug cu sabia svastica hitleristă de la picioarele sale este mai mult decît un simbol. Acest monument aminteste tuturor că oamenii sovietici n-au uitat nimic, că apărînd vitorul, ei stau neclintii în apărarea păcii.

RADU ȚIULESCU

„In folosul tuturor forțelor care luptă pentru întărirea păcii”

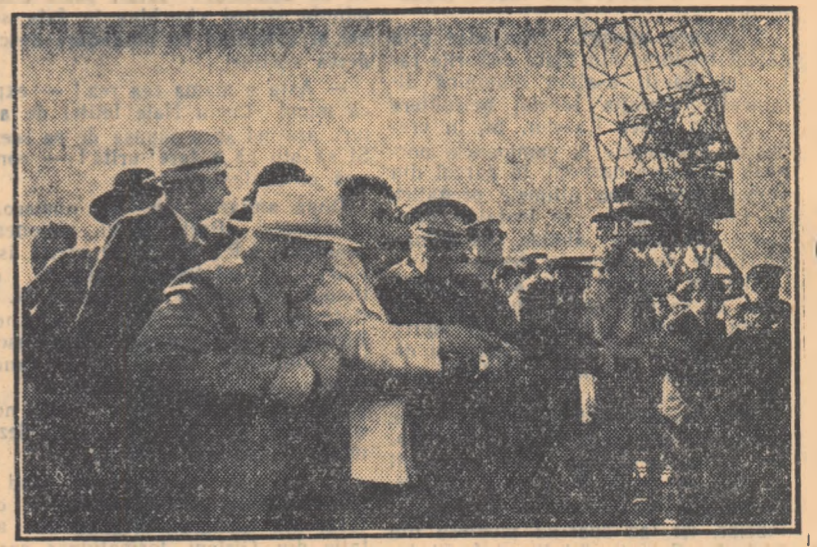

După vizitarea Leningradului și Stalingradului, Josip Broz-Tito și persoanele care-l însoțeau au fost oaspeții colhozului „Stalin” din stanița Grigoriopoliskaja, ținutul Stavropol, colhoznicii făcîndu-le o călduroasă primire.

De aici, însoțit de A. I. Mikoyan, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., oaspeții iugoslavi au plecat spre Soci, unde au petrecut câteva zile.

La 17 iunie, Josip Broz-Tito, A. I. Mikoyan și celelalte persoane oficiale iugoslave și sovietice s-au întors la Moscova unde tratativele au continuat.

În ziua de 19 iunie, pe stadionul central „Dinamo” din Moscova a avut loc un grandios miting de masă. În discursurile rostite a fost afirmată din nou prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice și ale R.P.F. Iugoslavia, prietenie ce contribuie la întărirea păcii și securității internaționale.

„Restabilirea relațiilor de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia — a spus N. S. Hrușciov — nu poate decît să bucure pe oamenii cîștigîți din toate țările, deoarece aceasta este nu numai în folosul popoarelor noastre, ci și în folosul tuturor forțelor care luptă pentru întărirea păcii și securității popoarelor”.

În clișee: (stînga) — Colhoznicii din colhozul „Stalin” — stanița Grigoriopoliskaja — salută pe oaspeți; (dreapta) — Pe șantierul de construcție a hidrocentralei de la Stalingrad. (De la stînga la dreapta) N. S. Hrușciov, A. P. Aleksandrov, șeful șantierului, I. B. Tito, Iovanka Broz și A. I. Mikoyan.

Dezarmarea este posibilă

Există adevăruri care sînt evidente pentru orice om lucid și fără lădel preconcepte, și din fericire, majoritatea covârșitoare a omenirii o constituie astfel de oameni. Unul din asemenea adevăruri, care și-a cîștigat de parie sa sute de milioane de oameni este ideea păcii, a colaborării pașnice între popoare.

Se obișnuie să se spună: „Politica de pace a Uniunii Sovietice”. Este just. Pacea e însăși esența orînduirii sovietice, principala ei conținut, pentru că legea supremă în Statul Sovietic este voința poporului. Iar voința poporului este, în primul rînd, voința de pace, de muncă constructivă pașnică, de muncă creatoare colectivă.

Niciodată de-a lungul existenței sale, Uniunea Sovietică n-a început un război. U.R.S.S. a făcut tot ce e posibil să evite războiul. Dacă unora i-a trebuit să lupte, a făcut acest lucru numai pentru că a fost silită. Toate războaiele pe care le-am purtat pînă acum au fost războaie care ne-au fost impuse. Acesta e un fapt istoric.

Pentru noi e sint principii leniniste al coexistenței pașnice, pentru că acest principiu, și numai el, poate izbăvi omenirea de ororile unui nou război. În numele acestui scop măreț și nobil, guvernul sovietic a propus în repetate rînduri diferite planuri de dezarmare. Totuși e greu să ajungi la un acord cu oameni care nu înțeleg sau dau impresia că nu înțeleg un adevăr simplu.

„Noi nu vrem război. Dvs. afirmați, de asemenea că nu doriți război. Foarte bine. Atunci să pornim la dezarmare”. E logic? Se pare că da. E suficient însă să pronunțăm acest cuvînt simplu și înțeles de toți, „dezarmare” ca chilibușarii din redacțiile unor ziare occidentale încep să facă raționamente scolare. De pildă, un observator al ziarului „Observer”, comentînd ultimele propuneri ale guvernului nostru cu privire la dezarmare, prezentate spre examinare Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, scrie foarte vag:

„Deși planul rușilor referitor la reducerea armamentelor clasice face o impresie bună, totuși în el există o serie de teze care, probabil, sînt incluse mai ales în scopul dezbaterii ulterioare occidentale”.

Dar, s-avem înțelegere, de unde se vede acest lucru? La această întrebare „Observer” răspunde prin: „o tăcere profundă”.

Sau încă înțeleg o născocire și mai absurdă a observatorului ziarului

„Daily Mail”, Walter Marr, care afirmă că Uniunea Sovietică își pune drept scop „asigurarea superiorității ei în domeniul armelor de exterminare în masă...”

Dar, s-avem înțelegere, de unde reiese aceasta? Întăc nu este răstălmăcită cu rea credință poziția Uniunii Sovietice. Planul sovietic de dezarmare ar urmări, chipurile, trei scopuri.

În primul rînd: după reducerea generală a forțelor armate, Uniunea Sovietică ar putea folosi uriașe resurse în oameni și materii prime în scopul lărgirii producției pentru export și al acaparării de piețe.

În al doilea rînd: „eliberînd industria de necesitatea de a produce arme clasice, mult mai multe resurse vor putea fi rezervate producției de bombe cu hidrogen, de proiectile teleghidate...”

În sfîrșit, în al treilea rînd: Uniunea Sovietică cheamă să se creeze în Europa o zonă de limitare și inspecție a armamentelor, zonă încluzînd teritoriile celor două părți ale Germaniei, ca aceasta să poată fi echibrată, „a nexată blocului comunist” (!!!).

Întăc, într-adevăr un model de felul cum se denaturează adevărul!

Noi propunem:

- Domnilor, să interzicem bombele atomice!
- Nu. Noi să interzicem bombele atomice, iar dvs. să stoceți armament clasic!
- Bine. Atunci să reducem armamentul clasic.
- Ei, nu! Atunci vești stoca arma atomică.
- Să reducem în general toate tipurile de arme.

Nu, cum o să ne mai menținem atunci „influența” în lume?

Așa s-a încercat să se creeze artificial un cerc vicios. Acum situația se schimbă. Ca urmare a slăbirii încordării internaționale s-a creat o nouă atmosferă, favorabilă obținerii unui acord în problema dezarmării.

Toți oamenii lucizi sînt încredințați că Uniunea Sovietică nu vrea să participe la cursa înarmărilor. Ei sînt încredințați de acest lucru pentru că înțeleg să paca nu este o „tactică” a Uniunii Sovietice, ci însăși esența puterii sovietice.

Dacă pînă acum istoria statelor burghize consta mai ales într-un lanț de războaie, acum principii coexistenței pașnice a proclamat de Lenin poate să aducă și va aduce într-adevăr omenirii o pace trinitică, îndelungată și rodnică.

Cînd vasul nostru a plecat din nou în larg, au izbucnit deasupra orașului focuri de artificii care se înălțau spre cer. Era salutul Atenei care își lua rămas bun de la turșii sovietici.

Vasul nostru a străbătut fără nici o escală Marea Mediterană, trecu pe lângă insula Creta, prin Marea Ionică, prin strîmtoarea Messina, de-a lungul coastelor Siciliei. Și în tot acest timp, n-am putut șterge din minte prietenia, căldura cu care am fost întâmpinați în Grecia.

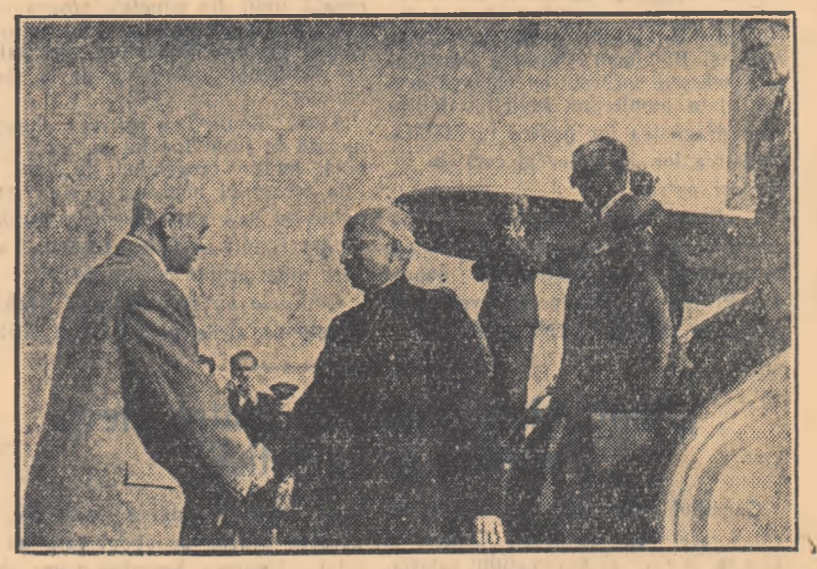
Acest sentiment de prietenie față de popoare, față de pămîntul și mările care se aflau în drumul nostru, s-a accentuat mai ales în Italia. Din prima clipă cum am pîșit pe pămîntul italian, după ce am coborît în portul maritim din Neapole, am simțit că ne găsim pe pămîntul unor prieteni.

Încă în port ne-a înconjurat o mulțime imensă. Italianii sînt plini de temperament. Lor nu le place să-și ascundă sentimentele, și toți acești oameni care au venit să ne întîmpine, ne stringeau mîinile, zîmbeau, ne spuneau vorbe de bun venit, ca și cum ne-ar fi așteptat de multă vreme.

Și pretutindeni — la Neapole, în vechiul oraș în ruine Pompei, în minunatul Sorrento și aci, la Roma — oamenii întîmpinau cu multă căldură și simț de simpatie și în călătoriile noastre, de la ferestre se auzeau mereu aplauze, strigăte, exclamații, și foarte adesea eram salutați și „Viva Moscova”!

„Marea croazieră” — așa numesc zărele italienești călătoria noastră — și putem spune cu toată convingerea că într-adevăr marea noastră croazieră a înflorit în jurul Europei, decurge cu mult succes.

Vizita în U. R. S. S. a vicepreședintelui Republicii India

De curind a sosit la Moscova, într-o vizită de bunăvoință, vicepreședintele Republicii India, dr. Sarvapalli Radhakrishnan.

În capitala sovietică, vicepreședintele Republicii India a vizitat, printre altele, Mausoleul Lenin-Stalin, Academia de Științe a U.R.S.S., o uzină de avioane, Expozițiile unionale agricole și industriale.

În dimineața zilei de 19 iunie, dr. Sarvapalli Radhakrishnan a părăsit Moscova pentru a face o călătorie prin țară. El va vizita Kazahstanul, Uzbekistanul, Azerbaidjanul și orașul Kiev.

În clișee: Pe aeroportul central din Moscova, dr. S. Radhakrishnan este salutată de M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Boicot, nu ditirambi

Elevilor unui liceu din Neapole li s-a dat o lucrare scrisă. Tema: Insemnătatea blocului militarist N.A.T.O. și a politicii atlantice. Profesorii care au formulat tema s-au gândit, peșine, că elevii își vor scrie ad-hoc un fel de foliosind ditirambi la extrema Uniunii Atlanticului de Nord. Lucrurile, însă, nu s-au petrecut tocmai așa. Pozițiile celor scrise de revista italiană

„Contemporaneo”, din cei 1.000 de elevi numai 12 au scris cîte ceva. Ceilalți au prezentat ostențiv profesorilor cîte o foaie albă pe care singurele lucruri scrise erau numele elevului cu adresa respectivă. Alții:

„Să cesei stop de boicot reprezintă încă una din formele de protest ale poporului italian împotriva politicii de pregătire a unui nou război.”

Turneul Filarmonicii din Leningrad în Republica Federală Germană

Filarmonica din Leningrad dirijată de E. Mravinsky și K. Zanderling, cu concursul lui David Oistrach, și-a încheiat de curind turneul în Republica Federală Germană. Turneul a început cu un concert dat la Hamburg. Al doilea concert a fost dat la Köln, unde au participat peste 2.500 de persoane.

Sub conducerea dirijorului K. Zanderling, orchestra a executat opere de Berlioz, Mozart, Beethoven și Rahmaninov. David Oistrach a fost întîmpinat cu căldură de auditorii. El a executat concertul pentru vioară și orchestră de Mozart și romanța de Beethoven.

Filarmonica din Leningrad este primul mare colectiv artistic sovietic care a dat concerte în Republica Federală Germană. Continuîndu-și turneul, orchestra se află acum în Elveția.

Intîlnirile internaționale ale sportivilor sovietici

Săptămîna trecută s-a caracterizat printr-un bogat program de întîlniri internaționale ale sportivilor sovietici. Fotbaliști, baschetbaliști, alții sovietici s-au întrecut într-o atmosferă de prietenie și perfectă sportivitate, cu sportivi din diferite țări.

Primă zi a întrecerilor a fost dominată de atleții sovietici, care au ocupat locul întâi la toate probele la care au concursat. La 110 metri garduri, a învins Bogatov cu 14,5 sec.; la 100 metri, Tokarev și Barleniev cu 10,7 sec.; la 400 metri, Ignatiev cu 48,4 sec.; la triplu salt, Șerbakov cu 15,16 metri și la disc, Grigalka cu 53,55 metri.

Campionul mondial Mihail Krivosnopol a stabilit un nou record al stadionului, aruncînd ciocanul la 63,63 metri.

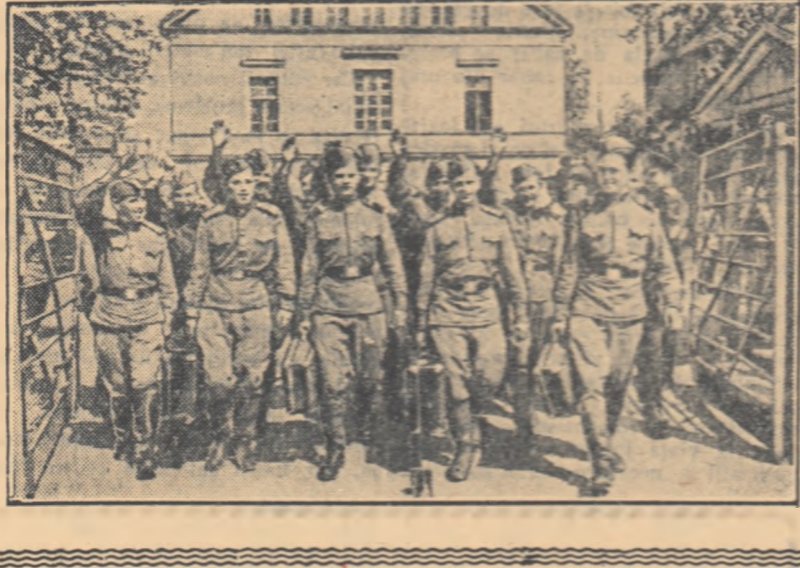
La 3.000 metri, Vladimir Kuț a îmbunătățit recordul unional cu 1,2 secunde, obținînd rezultatul de 8 minute 1,4 secunde. Noul său record se înscrie printre cele mai bune din întreaga istorie a sportului.

Trebue subliniată comportarea meritore a concursantului decatonist, campionul Europei, Vasili Kuznetov. El a ocupat locul II la probele 110 metri garduri (15 sec.), disc (48,51 metri) și săritura în lungime (709 cm.).

Ei pleacă la vatră

După cum se știe, guvernul sovietic a luat o hotărîre importantă — aceea de a reduce, pînă la 1 mai 1957, forțele armate ale Uniunii Sovietice cu 1.200.000 de oameni. În afara numărului de 640.000 de oameni cu cît au mai fost reduse forțele armate în 1955.

U.R.S.S. a arătat din nou prin fapte că este un sincer și consecvent campion al păcii. Divizii întregi, brigăzi și scoli militare se desființează. Soldații de ieri se îndreaptă acum spre Donbas și Kazahstan, spre Siberia și Extremul Orient, acolo unde se simte nevoie de mîini harnice și pricepute.

În jurul Europei

parte. Deși această insulă care abia se întrezărea prin ceață, nu reprezenta cîntec de lucru mare, ea era o fîșie din pămîntul scump al patriei de la care ne-am luat rămas bun pentru douăzeci și cinci de zile...

Seara, motonava a acostat în portul Stalin din R.P. Bulgaria. Era turzii și turșii sovietici, plini de veselie, s-au îndreptat spre oraș. Era tocmai ora cînd de obicei se termină spectacolele de teatru și cinematograful. Grupuri de spectatori bulgari se îndreptau spre casele lor. Cele două grupuri — al nostru și al lor — s-au întîlnit, s-au contopit și îndată au început cunoștințele. Deși vorbeam limbi diferite, ne-am înțeles foarte bine în adevăratul sens al cuvîntului.

Ne-am întors pe vas după miezul nopții. Multe din noile noastre cunoștințe ne-au condus pînă în port. Printre ele era și o fată însoțită de doi tineri care aveau chitară.

La rugămintea noastră, acest trio a improvizat un concert la debarcaderul unde acostase motonava „Pobeda” care scîlcea cu sute de lumini. Fata cîntă cîntec bulgărești acompaniată de cei doi tineri. Și pot să spun că mulți actori celebri ar fi învidiat pe adevărat tineri pentru aplauzele cu care au fost răspîlăți de „spectatorii” celor șase etaje ale vastului hotel plin.

Drumul nostru trecea acum prin Bosfor și Dardanele. Și aici, în aceste strîmtoări care taie în două Istambulul, mi s-a omenit simpli din Turcia au întîmpinat cu entuziasm marea cor-

abrie care naviga sub pavilion sovietic.

Văzînd drapelul sovietic, barcașii care-i transporta pe călători cu barca sa, lăsa din mîini visele și scoțîndu-și șapca din cap o flutură spre noi. Ajutorul său, un adolescent frumos care se afla la cârmă, începu să danseze pe bancheta sa. De pe celelalte vase care pluteau lângă noi, călătorii ne salutau înjurînd șepcile, baticurile și baticsele.

Toate acestea, deși le cunoșteam din ilustrate și manuale, turșii sovietici le-au admirat cu profundă emoție. Iar înima largă a poporului din Grecia contemporană, care luptă pentru pace și prietenie, ne-a mișcat la fel de mult ca aceste monumente ale Greciei antice.

Desori, atenienii ne întîmpinau cu aceste emoționante urări:

- Salut Moscovei!
- Cîie mai bune urări Uniunii Sovietice!

Așa am trecut prin Istanbul — singurul oraș din lume așezat jumătate în Europa, jumătate pe continentul asiatic.

Pe nesimțite s-au scurs 4 zile de călătorie și iată-ne ajunși la coastele Greciei.

Încă de la intrarea în portul Pireu, am simțit adierea caldă, prietenească, ce venea către noi dinspre aceste țărîmuri necunoscute. Deși orele erau înaintate, deși rada portului era înclăștrată de vase mari și mici, sub diferite pavilioane străine, o multime mare de oameni ne aștepta în port. Și dimineața, cînd turșii sovietici, luînd loc în autobuse mari și confortabile, au plecat spre Atena, oamenii care aflușeră din zărele de seară de sosirea vasului nostru, lășeau pe la porțile casei, la ferestre și balcoane, salutîndu-ne voioși.

Atena este un oraș foarte frumos. Minunat arată marea țară Acropole, stră-